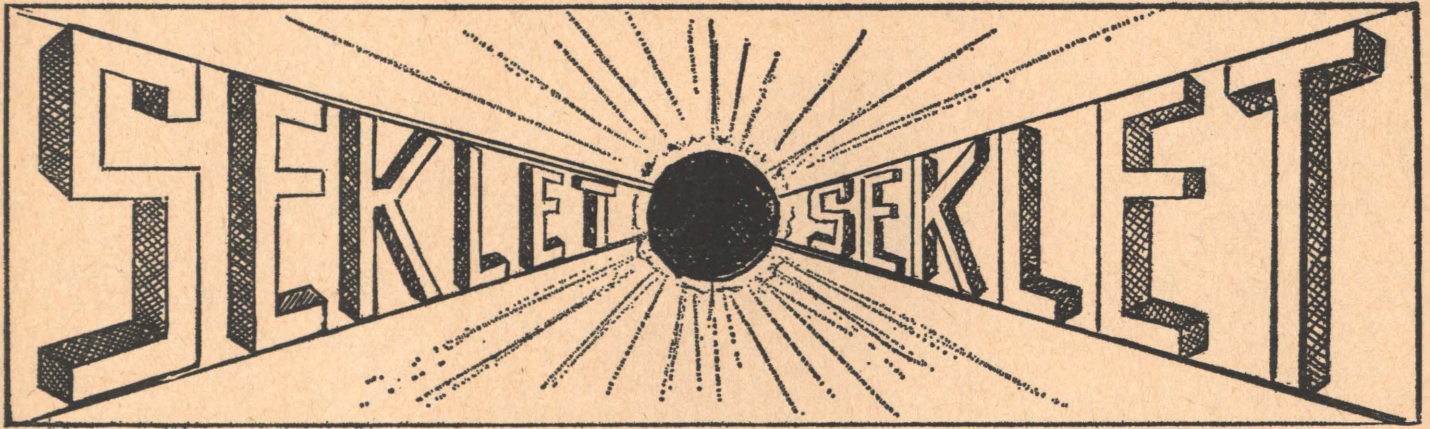

Nr 3 Årgång 15 1968

Lösnummer 2: 50 inkl. oms.

Politik till döds - eller en livsvänlig politik

Under mänsklighetens historia har samhällsformerna ständigt ändrat sig. Frågan är emellertid om någon tid har haft mera allmänt livsfarliga former än vår.

Det nuvarande samhället är, som tidigare visats, ett tekniskt-merkantilt civilisationssamhälle, vilket är något helt annat än ett kultursamhälle, och framförallt helt väsensskilt från ett biopolitiskt samhälle.

Oberoende av om systemet kallas kapitalistiskt eller socialistiskt, bygger ändå alla världens länder idag på vissa politiska dogmer, som i sin tur grundar sig på ekonomiska, tekniska och sociala teorier vilka alla ur bio-politisk synpunkt måste förkastas. Det är onödigt att här fördjupa sig i dessa teories innehåll. Resultatet av deras tillämpning visar med full evidens att de är felaktiga *ty de har alla fört, eller för, till en nära nog fullständig nedbrytning av naturens helhet och ordning* som dock ytterst är allt levandes ursprung och grund, och genom utplundring av råvarorna, nedsmutsning och förgiftning av luft, vatten och livsmedel och en i minsta detalj gående förstöring av livsmiljön, har dessa system gjort det allt omöjligare för människan, ja allt levande av högre art, att längre utvecklas och leva i full hälsa. Har då inte dessa system dömt sig själva? Inga spetsfundigheter kan med rätta längre försvara deras existens eller fördunkla de fakta som vi ser runt omkring oss och som allt hårdare tränger sig oss in på livet: tilltagande förgiftning av livsmiljön, ökande svält, allt svårare degenerativa sjukdomar, allt mera förstörda mänskliga relationer, ett tillväxande över alla mått av det patogena livet (sjukdomsalstrande bakterier, skadedjur, cancer etc.) och ett bortträngande av det naturliga, sunda, skapande livets former.

Vi ser här även i samhällsformen samma nedbrytande, degenerativa, upplösande, livshämmande tendens som länge kommit till uttryck inom den tekniska utvecklingen: det är ej fråga om en utveckling framåt-uppåt, utan bakåt-nedåt, en kräftgång, sett ur livslagarnas synpunkt, och endast den synpunkten har nu berättigande.

En degenererad, sjuk och döende mänsklighet, omgiven av en fördärvad, utplundrad och döende natur — detta är vår tekniska civilisations facit!

Länge har man på ansvarigt håll inom politik och administration predikat evangeliet om industrialiseringens och stadsnäringarnas utbyggande som den enda säkra grunden för välfärd och utveckling, och man är nu i färd med att utpräglia samma vidskepelse till u-länderna som ett universalrecept för framsteg och lycka. Bortsett från alla andra skador som denna villolära förorsakat har man, på ett sätt som kommer att väcka efterföljande generationers häpnad och förbittring, spolerat otaliga bondegenerationers kunskapsarv genom landsbygdens utrymning, ett kunskapsarv som i sig innefattar både praktiskt kunnande och grundelementen för en i folkets väsens kärna rotad kultur. Hur mycket av oskattbart värde har ej på detta sätt för alltid gått förlorat genom denna landsbygdens slutrealisation? Hur har vi ej blivit andligt fattiga, lösryckta från livsrötterna genom detta politiska taskspeleri som lurade de aningslösa att sälja sin förstfödslo rätt för en grynvälling och gjorde självägande bönder till rotlösa, andligt steriliserade industrinomader!

Under det att man emfatiskt predikat om "utvecklingens" nödvändighet har man i verkligheten genom detta strypande av urkällan till all sann utveckling, startat en tillbakagång i både biologiskt och andligt avseende. Detta som man idag kallar kultur, denna maskincivilisation, är ju i sig själv både kultur- och livsfientlig. Den må för tillfället visa en viss livskraft; det är dock endast fråga om ett sken, en synvilla — inom en hastigt sig närmande framtid kommer den att kvävas av sina egna fysiska och psykiska ämnesomsättningsgifter.

I sin "Mon coeur mis à nu" säger redan Baudelaire:

"Den sanna civilisationen består inte i gas eller ångmaskiner, eller borddans — utan i allt som förminskar spåren av arvsynden. Nomader, herdar, jägare, bönder, ja, till och med kannibaler, kan tack vare sin energi och personliga

värdighet vara oss västerländska människor överlägsna, vi som måhända kommer att förintas".

Vi västerlänningar har blandat ihop begreppen och inbillat oss att den yttre tekniska utvecklingen var synonym med inre utveckling och kultur. Men ju mer vi utvecklade maskinerna, tekniken, ju mer har människan själv degenererat. Detta är vår tekniska, merkantila, utvecklingsbesatta tidsålders tragedi och förbrytelse. Trots all vetenskap, all medicin, all sociologi, all psykologi, har kunskapen om människan hamnat i en återvändsgränd. Hon betraktades nämligen också som en maskin eller en samling av kemiska reaktioner. Samhället, tekniken, anpassades ej till de lagar som styr människans liv, utan istället skulle människan anpassas till de dogmer som knäslattes för den tekniska utvecklingen. Hur skall framtidens människor — om det nu blir en framtid för världen — bedöma ett så måttlöst vansinne, lättsinne och en sådan ansvarslöshet?

Den franske fysikern Noël-Martin har frågat sig om ej världens vetenskapsmän en dag kommer att ställas inför en Nürnberg-domstol för att inför folken svara för sin likgiltighet, slapphet och ansvarslöshet ifråga om världsutvecklingen. De borde i tid ha ridit spärr mot denna utveckling, varnat för den, försökt hindra den, ty de har omöjligt kunnat vara ovetande om de stora faror som den medförde.

Kanske är de revolter som överallt skakar världen idag ett förebud till denna uppgörelse med de styrande, de ledande i denna utveckling mot kaos. Människorna känner i sitt undermedvetna en oerhörd ångest och oro inför framtiden men varken de presumtiva revolutionärerna eller massan som följer dem, vet orsakerna till den hotande katastrofen eller har något bärande alternativ. De revolutionära slagorden är gammal dogmatisk skåpmat som värmts upp och nu serveras i nytt omslag, men trots att det talas mycket om radikalism, finns inget radikalt i dessa revolutionära program. De är lika fastlåsta i ett felaktigt tänkande som de politiker de vill störta. De åtgärder som här och var vid-

tages för att vända rusningen mot katastrofen, mot världssvält, vattenbrist, förgiftning, naturförstörelse, är endast nya lappar på en gammal klädnad och kan ej hindra det obönhörliga fortskridandet mot sammanbrottet.

Först då folken blivit medvetna om att endast ett bio-politiskt tänkande, en fullständig omvärdering av inställningen till livet, till vad som kallas "utveckling", "standard", "lycka", skett, är det möjligt att förvänta en kursändring. Intill dess kommer förfallet ohjälpligt att gå vidare.

Vissa enstaka stora vetenskapsmän, forskare och tänkare har länge insett detta.

I "Den okända människan" har den store forskaren och tänkaren, nobelpristagaren Alexis Carrel både förutsett vår tids farliga, kaotiska utveckling, dess konsekvenser för människan och naturen men också skisserat ett program i bio-politisk anda. Några citat ur boken som skrevs 1935:

"... trots de omätliga förhoppningar som mänskligheten knutit till den moderna kulturen har denna kultur dock icke förmått frambringa män med intelligens och dristighet nog att leda denna mänsklighet på den farliga väg där den stapplar fram. Människornas utveckling har ej hållit jämna steg med de institutioner som vuxit fram ur deras hjärnor. Det är i främsta hand de politiska ledarnas intellektuella och moraliska undermålighet tillika med deras okunnighet, som sätter de moderna nationernas framtid på spel".

"... Storstäderna har byggts utan någon tanke på oss människor... därför uppföras gigantiska byggnader där alldeles för många människor trängas ihop. Men kulturmänniskorna vill ha det så. De njuter av sina bekväma bostäder med deras banala lyx och inser inte att de saknar det som verkligen hör till livets nödortf."

"... Vårt liv påverkas i hög grad av tidningarna och deras annonser som uteslutande avser att tjäna annonsören och ej konsumenten. ... Oerhörda summor betalas för reklam. Resultatet har blivit att massor av födoämnen och apoteksvaror, i bästa fall onyttiga, men ofta direkt skadliga, ha blivit nödvändighetsvaror för kulturmänniskan..." (Överallt där Carrel skriver "kultur" bör vi läsa "civilisation" vilket, som tidigare visats, är något helt annat än verklig kultur. Förf. anm.)

"... de arbeta med begrepp som endast täcka en del av verkligheten... dessa teoretiker konstruera upp en kultur som de visserligen avsett för människan, men som i verkligheten endast passar en ofullständig eller vanskapt bild av henne. Statsförfattningarna är värdelösa. De ha alla framsprungit ur teoretikers hjärnor. Franska revolutionens läror, Marx' och Lenins drömmar vända sig uteslutande till den abstrakta människan... sociologi och nationalekonomi är grundade på godtyckliga antagandet — de är kvasivetenskaper. Den miljö som naturvetenskap och teknologi har skapat åt människan tycks sålunda ej passa henne emedan den är tillkommen på en slump och ej avpassad efter hennes verkliga jag."

"Människan borde vara måttet på allting. Men hon är tvärtom en främling i den värld hon själv skapat... hon saknar praktisk kunskap om sin egen natur. Det oerhörda försprång som vetenskapen om den döda materien vunnit framför kunskapen om levande väsen, är en av de största katastrofer som någonsin drabbat mänskligheten... vi urartar moraliskt och intellektuellt. Just de samhällslager och nationer där industrialismen nått sin högsta utveckling är de som hålla på att försämrats och som snarast återfalla i barbari. Men de märker

det inte själva. De är värnlösa mot den fientliga miljö som naturvetenskapen ombyggt dem med."

"Alla intresserar sig för sådant som ökar vår rikedom och bekvämlighet. Men ingen vill begripa att varenda individ behöver förbättras i strukturellt, funktionellt och psykiskt avseende. ... Vad tjänar det till att öka bekvämligheten, lyxen, skönheten och härligheten i vår kultur och göra den ännu mer komplicerad om vår svaghet hindrar oss att utveckla den i för oss gynnsam riktning? Det är verkligen ej mödan värt att fortsätta arbetet på en kultur där levnadssättet demoraliserar de stora raserna och utrotar deras äldste element. ... Är det nödvändigt att ständigt öka produktionen, för att folk skall kunna konsumera allt större kvantiteter onyttiga ting? Det finns inte skuggan av ett tvivel om att mekanik, fysik och kemi är oförmögna att skänka oss intelligens, moralisk diciplin, hälsa, lugna nerver, trygghet och fred."

"... Hos invånarna i storstäderna är det sympatiska nervsystemets funktioner ofta lika illa balanserade som själsförmögenheterna."

"Födan innehåller ej längre samma närande beståndsdelar som förr. Massproduktionen har kanske förändrat beskaffenheten av spannmål, ägg, mjölk, frukt och smör även om de alltjämt till det yttre är sig lika. Konstgjorda gödningsämnen har drivit upp skördarnas storlek utan att ge ersättning för allt som berövats jorden och har så indirekt bidragit till att förändra näringsvärdet hos säd och vegetabilier.

Genom kraftfoder och ett konstlat levnadssätt har hönsen drivits till massproduktion. Männe icke äggens kvalitet därigenom förändrats? Samma gäller mjölken då korna nu hållas instängda året runt och utfodras med kraftfoder. Hygienikerna har ej ägnat tillräcklig uppmärksamhet åt frågan om sjukdomarnas ursprung... därigenom har de sin andel i att vi försvagas till kropp och själ. Vi ha lämnats utan skydd mot de degenerativa sjukdomarna som får skrivas på kulturens konto."

Jag anser det väsentligt att ge dessa citat för att visa att Carrel och många framstående män med honom redan för mer än 30 år sedan var fullt klara över vad den tekniska civilisationen skulle leda till av degeneration och fördärv. De styrande kan alltså ej skylla ifrån sig med att de ej vetat vad som skulle hända på den inslagna vägen. Därför är deras ansvar omätligt, liksom de teknikers och vetenskapsmän, som trots bättre vetande understött politikernas åtgärder. Det fanns redan för 30 år sedan tillräckligt vetenskapligt underlag för att slå in på en livsvänlig linje. Istället har just under dessa sista decennier förstörelsen, förgiftningen och degenerationen drivits fram i dittills okänd takt i ett rent amoklöpande under politikernas högljudda mäsande om social trygghet, höjd levnadsstandard, forcerad teknisk utveckling. Sannerligen Noël-Martins funderingar om en världsomfattande Nürnberggrättegång är berättigad! Ty var finner man väl större brott mot mänskligheten?

forts. nästa nr
O A

Hängivenhet och Kunskap, två vägar till Självförverkligande

Det finns två huvudvägar till Självförverkligande i Indien, till återförening av det lilla, personliga självet med det oändliga, formlösa Självet. Atman, vårt verkliga Jag, som står över födelse, åldrande, lidande och död, kan återförenas med Brahman, till vilken den alltid hört och skall höra, även om vi inte inser det på grund av avidya eller okunnigheten. Den ena vägen är *Bhakti* eller hängivenhetens väg, den andra *Jnana* eller kunskapens väg. Gemensamt är målet, återförening med ursprunget. Detta når man genom *Viveka*, genom att skilja det verkliga från det överkliga.

På hängivenhetens, *Bhaktis*, väg glömmar man sig själv. Man dyrkar Krishna, en personifikation av Vishnu, och hans älskade herdinna Radha. Den jordiska kärleken är blott en sinnebild av den Gudomliga. Man vet att urbilden alltid finns därbakom. Den oförgångliga Brahman finns i allt och överallt, Älskvärden hos Krishna och hans flöjtspel väcker inom alla minnet av Kärleken till honom

gömmande flöjtens toner
djupt inne i hjärtat
i hjärtat omfamnande honom
omfamnande ock varandra.

För dem som vandrar Kunskapens väg, vars klassiske mästare är Shankaracharya, är målet detsamma som för dem på *Bhaktis*, befrielse

från samsara, återfödelseernas kretslopp och därmed födelse, åldrande, lidande och död.

Mångfaldens värld som vi lever i är överklig och den enhet som i själva verket finns därbakom döljs av maya, illusionen. Ett fasthängande vid existensen som är illusion leder till återfödelse och lidande. Befrielse från lidande uppnås genom *jnana*, sann kunskap, genom att vända sig bort från det överkliga till det Verkliga, genom att lära känna det verkliga Jag vi alltid varit.

Denna strävan bort från mångfaldens värld, *dvaita*, till *advaita*, enheten, är fundamental i indiskt andligt liv.

Hängivandets eller fromhetens väg är mera personlig och formbunden än Kunskapens väg, som är operativ och abstrakt.

Man vandrar olika vägar men färdmedlet är detsamma: Yoga. Genom yoga når man förening med det högsta Självet inom oss, Atman och därmed också med det universella Självet, Brahman, eftersom Atman och Brahman är ett. Genom yoga förvandlar man allt lägre till högre, genom yoga når man inre frid, viljestyrka och renhet. Genom yoga uppnår man koncentration eller herravälde över medvetandets innehåll, genom koncentration når man *Samadhi*, som är yogas mål. I *Samadhi* lär man känna det verkliga Jaget, det högre Självet man alltid varit. I *Samadhi* upphävs alla motsättningar, i *Samadhi* råder evig frid.

Kjell H. Lekeby

Maskros

(*Taraxacum officinale*)

Som angavs i föregående avsnitt, är den tibetanska dödsboken en samling anvisningar om hur en lama, eller annan därtill lämplig person, skall kunna hjälpa den döende och döde att på rätt sätt passera igenom det tillstånd som följer döden, det s. k. "Bardo" eller mellantillståndet, vilket uppdelas i tre steg, för att han skall kunna, antingen återfödas i ett högre tillstånd, eller också nå det tillstånd från vilket han ej behöver återvända till jorden. Den är på samma gång ett slags religiös terapi för livets sista ögonblick, en metod att lära, trösta och stärka den döende före övergången till en annan värld och slutligen en beskrivning av de erfarenheter som den döde kommer att göra i mellantillståndet. Den religiösa tro som ligger bakom denna dödsbok uppfattar tillvaron som en hel serie av medvetandetillstånd, en oändlig serie av liv som själen måste genomvandra, styrd av Karma, d.v.s. följderna av tankar, ord och gärningar som personligheten producerat. Endast Gudsfruktan, moral och rätt kunskap kan frälsa själen ur denna eviga kretsgång av födelse och död och låta den komma till ro i ett högsta tillstånd.

Boken börjar med mycket realistiska beskrivningar på de första dödstecknens inträdande. Intressant är iakttagelsen av ljudeffekter, surrande, knattrande ljud som börjar uppträda före döden och sedan kan fortsätta i den dödes närhet ända till 15 timmar efter döden konstaterats. Även västerländska forskare har observerat dessa ljud, t. ex. Greunvaldi 1618 och dr Collingues som 1862 speciellt studerade dem. Prästen eller laman som i god tid tillkallats före dödsarbetets början, observerar noga de olika tecknen. Så snart han märker att andningen vill upphöra, trycker han på pulsåderna på ett speciellt sätt varigenom den döende behålls vid fullt medvetande så länge som möjligt. Helst bör han s. a. s. dö vid fullt medvetande eftersom detta är av stor vikt för vandrigen genom mellantillståndet. Trycket på pulsåderna styr vidare livsströmmen, som nu är på väg att avvika från kroppen, ut genom den enda rätta öppningen — nämligen hjässans mittpunkt. Genom att livsströmmen, prana, dirigeras denna väg stimuleras medvetandet under de sista minuterna av jordelivet till högsta intensitet varigenom den döende får kraft att minnas hela sitt nu avslutade liv, vilket också är av stor betydelse. (Människor som drunknat och sedan återuppväckts har ofta berättat att de i dödsögonblicket upplevde hela sitt liv på nytt.) Medan dödsprocessen pågår läser nu prästen eller laman dödtexterna i den ordning den uppträder i dödsboken "Bardo Thödol". Där upplyses den döds om att han strax skall få se ett klart ljus, ett "ljus bortom sol, måne och eld", som han helt skall tillägna sig, låta sig omslutas av, frälsas och befrias av. Om detta sker, vilket beror på hans andliga tillstånd, är han frälst och befriad. Om han — som tyvärr är vanligast — icke förmår mottaga detta ljus — går han vidare och möter då ett andra ljus, ej så klart som det föregående. Allt efter sitt andliga tillstånd kan han nu dröja i detta ljus, i "dagar eller blott så länge som det tar att 'snoppa ett finger'", och därmed är det första steget till ände.

Nästa tillstånd som själen upplever är ett slags uppvaknande medvetande, dock ej klart

utan mera liknande ett drömtillstånd. Detta tillstånd kan vara till dess själen på nytt födes in i denna värld, och det är på sätt och vis en direkt fortsättning av det psykiska tillståndet just innan vanmakten satte in i dödsögonblicket. Swedenborg påpekar ju också att den döde oftast ej vet om att han är död. Han säger att med undantag för dem som går direkt till himlen eller helvetet liknar den dödes första tillstånd efter döden så mycket förhållandena före döden att han ofta tror att han är kvar i detta liv.

Omsider förstår den döde dock att han är död. Men då han tagit med sig minnet av sitt gamla liv så kan han först ej fatta att han ej har med sig sin kropp, fastän han i verkligheten nu endast har en "drömkropp". Föreställningen är av samma karaktär som då en människa som mistat en arm eller ett ben dock kan "känna" den förlorade lemman på sin gamla plats.

Så går den döde från det ena tillståndet till det andra där han möter ljusa och mörka väsen som emellertid endast är hans egna föreställningar. Hela tiden under dödsprocessen och många dagar efter det att döden inträtt sitter laman eller prästen vid hans bår och ger honom instruktioner hur han skall uppföra sig, lär honom vad det i själva verket är som han möter, vad de olika fenomenen betyder och försöker att lotsa honom igenom Bardo-tillståndets alla farliga pass till verklig befrielse. Detta tillstånd kan dröja 49 dagar innan den nästa reinkarnationen tager sin början. Lågmålt, inträngande men med stor hövlighet och aktning talar officianten till den döde:

"O, Du ädelborne hör mig. Du upplever just nu den rena verklighetens strålande klara ljus. Erkänn detta, O, ädelborne, Ditt eget medvetande, lysande och oskiljbart från den stora strålningskällan, har varken födelse eller död men är oföränderligt ljus."

Några dagar senare heter det:

"O, Du ädelborne, det som man kallar döden har nu nått Dig. Du är nu skild från denna värld men detta drabbar icke Dig ensam, döden kommer till alla. Klamra Dig ej av kärlek eller svaghet fast vid detta liv. Även om Du av svaghet skulle vilja göra det så har Du dock ej kraft att bli kvar här. Du skulle ingenting vinna på det. Häng ej kvar vid detta, var inte svag. Tänk på den dyrbara Treenigheten.

Om, på grund av karma, den döde ej klarat proven för fullständig befrielse, utan måste återgå till jorden i en ny reinkarnation, får han när denna förestår möjlighet att också där välja sina föräldrar. Han kan se framtiden och hur denna kan påverkas av den miljö han väljer att födas i. Trots detta lurar faran att välja fel p.g.a. att han låter sig förvillas av felaktiga föreställningar. Därför manar prästen honom: "- - - ropa till den dyrbara Treenigheten, bed till de stora barmhärtiga. Lagg bort Din svaghet. Gå den ljusa vägen."

Den tibetanska dödsboken är givetvis i sitt innehåll fylld av buddistiska föreställningar men innehåller dock samtidigt viktiga allmäntillgängliga iakttagelser och upptäckter om själens liv både före och efter döden.

A.

Maskrosen, som är en vardaglig blomma på våren och sommaren, betraktas såsom ett ogräs som man bör på allt sätt söka utrota. Det är ingen ful blomma. En äng med blommande maskrosor är en vacker syn. Till denna guld-matta söker sig bin och humlor för att suga till sig dess ädla safter.

Denna blomma har av naturen förlänats mäktiga gåvor. Vi möter maskrosen först hos 1100-talets arabiska läkare, som använde örten mot ögonsjukdomar. Deras namn på den var Tharakhehakon, och det torde vara härifrån som Linné hämtat sitt *Taraxacum*, vilket betyder: botar grundligt ögonsjukdomar.

Den har urindrivande verkan p.g.a. dess höga halt av kalialter, vilket är omtalat redan på 1600-talet och beskrivet i gamla örtaböcker. Senare läkarvetenskapliga undersökningar har demonstrerat att den också stimulerar gallfunktionen. Vi citerar Doktor Leonhart Fuchs som förklarar, att maskrosen har magstärkande, urindrivande, menstruationsbefordrande och blodrenande kraft.

Medan våra dagars människor försöker kure-ra trötthet med apotekens dyra vitamintabletter, järnpiller, levertranskolor, jästpreparat etc., använde sig de gamle av de billiga och angenäma värkurerna. Dessas råsaft togs vanligen från vårens tidigaste örter med rosettställda blad. Dessa plantor är rika på vitaminer, och vad dessa betyder för kroppen är ju i våra dagar allmänt känt. Fram på värkanten är föregående sommars vitaminlager i leveren nästan uttömda, och en månads kur med vitaminrika växtsafter var därför en "blodreningskur" i detta gamla ords betydelse.

Som blodreningsmedel vid s. k. värkurer bör denna planta givas en särskild plats. De unga, gulgröna bladen insamlas innan blommorna slår ut, tvättas i kallt vatten och övergjutas med en blandning av olja, ättika och citronsaft samt litet peppar och salt, eventuellt även en äggula. — Det finns ingen sallad som är så nyttig som just maskrossallad. — Man kan även använda den på ett mycket enkelt sätt genom att lägga de späda bladen på en smörgås, och äta dem på detta sätt. Härigenom får man både mat och medicin på en gång och detta är både billigt och bra. Värkuren kan även företagas i form av s. k. grönsaftkur. Man intar då varje morgon 1—3 matskedar saft, som pressats ur de färska bladen. (Bladen tvättas i kallt vatten, sönderhackas, och saften utpressas genom en linneduk.)

Te på maskros har en snabb och kraftig verkan på urinutsöndringen. Det är således ett gott läkemedel mot alla njursjukdomar och det har hjälpt t.o.m. då andra medel inte hjälpt. Vidare är den ett gott medel mot förstoppning, åderförkalkning, gikt och reumatism samt sockersjuka.

Maskrosen är rik på alkaliska salter såsom kalk, natron, magnesium och kali. Dessutom innehåller den ämnen som cholin, saponin m. fl. Den tillhör våra mineralrikaste växter.

Maskrosens blommor användes förr även som skönhetsmedel. Med doktor A. Bock skriver nämligen, att "kvinnorna bränna vatten på maskrosörten, och med detta vatten tvätta de sig under ögonen, troligen för att därigenom få ett vackrare ansikte". I praktiken visar det

sig, att nämnda blommor befordrar glansen.

Maskroste, som tillagas på bladen, tillreds som vanligt te utan socker, men det skall stå och dra lite längre. Man kan dricka flera koppar om dagen i några dagar, därefter gör man uppehåll i tre dagar, varpå man åter dricker av téet några dagar.

Maskrosens blommor är också mycket värdefulla. Av dem kan beredas ett vin, som smakar utmärkt och är särskilt favoriserat av amerikaner. Här ett utmärkt recept: 3 liter maskrosblom (endast det gula av blomman), 4 liter vatten, 2 citroner, 2 apelsiner, 2 kg farin eller socker, ½ hg jäst.

Vattnet hålls kokande över blommorna i ett felfritt emaljerat kärl eller en stenkruka och får stå i 48 timmar. Blommorna silas då ifrån och kramas ur, så att man får med så mycket som möjligt av blomsaften. Så tillsättes jätten, som

upplösts i lite ljummet vatten, samt sockret. Citronerna skivas och apelsinerna skalas. De tillsättes och saften och kärlet övertäckes med en linneduk och lock med tyngd så att det sluter tätt. (En glassdamejeanne i lämplig storlek är även lämplig att använda.) Alltsammans får stå och jäsa i 2–3 veckor, då det silas och slås på buteljer. Vinet bör sedan stå i minst 6 veckor och behållningen blir ungefär 5 liter.

Maskrosbladen plockas bäst under för- och eftersommaren. De finaste bladen växer i högt gräs. Insamlas denna goda planta, torka och förvara den, så att den kan användas även under vintern.

En del råsaftfabriker har numera börjat tillverka saft av den färska örten. Den finns även att köpa torkad, såväl blad som rot. Ännu enklare torde vara att använda extrakt som på senare tid blivit tillgängligt i marknaden.

Atlantis

(Jürgen Spanuths sensationella fynd i Nordsjön)

Seklet har år 1965 och 1966 publicerat utförliga artiklar om Atlantisforskningen. För att hålla våra läsare a jour om forskningen på detta område vill vi här nedan ge en överblick över den österrikiske Atlantisforskaren Jürgen Spanuths sensationella fynd och arbete. Spanuth har publicerat två böcker om Atlantis: "Das Enträtselte Atlantis", Union Deutsche Verlagsgesellschaft, Stuttgart, 1953, och "Atlantis", Grabert-Verlag, Tübingen, 1967. Det sistnämnda verket omfattar 676 sidor och 32 bilder.

De som läst de här ovan nämnda tidigare artiklarna i Seklet vet huru många olika platser sagöen Atlantis av de olika forskarna placerats till. Det har bl. a. varit Kreta, Azorerna, Cypern, Egypten och "den försvunna kontinenten" mellan Amerika och Eurafrika. Hittills ha 25.000 verk skrivits om Atlantis, ett bevis för människans livliga intresse i denna sak. Ceram, författaren av den populära arkeologiska boken "Fynd, forskare och fornminnen", påpekade att ingen hittills lyckats bevisa Atlantis' existens och den store hellenisten Wilamowitz-Möllandorf å sin sida sade, att man inte skall leta efter någon modell för ett fantasiverk. Platon däremot, vars verk hela Atlantisforskningen hittills i huvudsak baserats på, har däremot betonat, att det fanns "tillräckliga bevis" (Kritias 107b) för äktheten av Solons stora Atlantisrapport, vilken han "testat omsorgsfullt" (Krit. 107d) och "absolut ej var en uppbyggd saga, utan en i varje avseende genomgående sann historia" (Tim. 26e). Skulle Platon, en av mänsklighetens ledande tänkare, verkligen ha skrivit så, om han inte var övertygad om saken?

Solons Atlantisrapport

Innan vi närmare går in på resultatet av Spanuths forskningar skola vi i korta drag försöka skissera vad Platon och Solon kommit fram till. Platon levde från 429–348 f. Kr. och Solon 640–559 f. Kr. Solon besökte Egypten för att "inhämta underrättelser om forntiden" från detta land. Då det var prästerna som skötte de stora egyptiska biblioteken vände han sig i första hand till prästerskapet i Sais, som var

särskilt väl utrustad med gamla urkunder på den tiden.

Prästerna i Sais berättade för Solon, att de p.g.a. gamla papyri visste, att en stor stridsmakt av atlantiderna för en längre tid sedan hade brutit in över Egypten. Atlantiderna hade, berättade de, sammanslutit samtliga länder som de erövrat på sitt tåg genom Europa och Asien (varmed man på den tiden menade Mindre Asien) till en väldig krigsmakt med vars hjälp atlantiderna ämnade erövra samtliga grekiska och egyptiska områden såväl som alla länder vid Medelhavet.

Orsaken till det stora härtåget och massinvationen i dessa Medelhavsländer, hade varit fruktansvärda naturkatastrofer, som tvingat folken till uppbrott ur sina gamla hem till nya, sydliga nejder.

Före den stora katastrofen hade klimatet i många länder vid Medelhavet varit helt annorlunda än därefter. De grekiska bergen hade nämligen innan dess varit bördiga och gröna, täckta med stora skogar, så att hela landet varit fullt med källor och forsande floder. Efter den stora katastrofen hade däremot marken förtorkat av hettan, och regnet som föll hade fört den fruktbara humusen med sig till havet, så att det av hela det grönskande landet bara hade blivit kvar nakna stenar och klippor.

På den tiden hade, fortsatte Saisprästerna sin berättelse till Solon, även mäktiga jordskalv och stormfloder uppkommit, som hade härjat atlantidernas gamla hemland. På det viset hade även atlantidernas heliga ö, Atlantis, på en dag och en natt förintats av jordbävningar och slukats av det stormiga havet.

Solon lät prästerna i Sais översätta den stora Atlantisberättelsen, som ursprungligen hade översatts från atlantidernas språk till egyptiskan, till grekiska och tog den med sig hem till Grekland. Han hade nämligen för avsikt att med hjälp av denna mäktiga berättelse efter sin hemkomst skriva ett epos, en plan som han emellertid ej fick möjlighet att förverkliga. Det skulle bli Platon som i sina berömda verk Timaios och Kritias skulle rädda Solons stora berättelse till eftervärlden, Platon, som å sin sida intygade,

att denna Atlantisrapport "ingalunda är en uppbyggd saga, utan en i alla avseenden genomgående sann historia" (Tim. 26e).

Platons Atlantisberättelse

Det första som Platon betonar i samband med Solons rapport är, att denne verkligen fått taga del av Saisprästernas papyri och inskriptioner och att dessa präster verkligen hade översatt nämnda texter för honom till grekiskan. Platon har med all sannolikhet upprepade gånger försökt betona detta för att hävda äktheten av sin källa och därmed äktheten och pålitligheten av det han skrev för eftervärlden om Atlantisfrågan. Därför betonar Platon de "tillräckliga bevisen" (Krit. 107b) för dokumentets äkthet och att Solon även "omsorgsfullt undersökt" Atlantisrapportens riktighet (Kritias 107d).

Vad är det nu som platons Atlantisrapport (och därmed Solons) har att säga? Vi skola ge en kort sammanfattning härav. Platon betonar, att atlantiderna inte bara hade förfogat över en mäktig, välutrustad och välorganiserad här och starka stridsvagnsförband utan även över en mäktig krigsflotta. Tio konungar, som stod under överbefäl av konungen av Atlantis, ledde denna väldiga stridsmakt på sitt tåg söderut (Krit. 119, 120).

Det atlantiska krigståget ägde rum under de stora naturkatastrofernas tid.

Atlantis ligger i Okeanos (Tim. 24). Atlantis ligger i Norden (kataborros) (Kritias 118). Atlantiderna bor vid "världens ände". I omedelbar närhet framför Atlantis' kust ligger "en hög, till alla sidor i havet fallande klippö" (Krit. 118). Vid Atlantis kust ligger det kullar och sanddyner, som sträcker sig ända fram till havet (Krit. 118). Bakom dessa kullar och sanddyner ligger ett platt och mycket fruktbarande slättland (Krit. 118). Atlantis' konungastad ligger inte i omedelbar närhet till kusten, utan 50 stadier (dvs. 9,2 km) därifrån (Krit. 115, 117). Konungastaden är omgiven av höga dammar och breda vattengravar (Krit. 115f). Byggnaderna i Atlantis' konungastad har rests av stenar som brutits från den intilliggande klippön (Krit. 116). I mitten av konungastaden ligger ett härligt Poseidontempel samt den högste Atlantiskonungens borg (Krit. 115, 116). Vid Poseidontemplet ligger det två källor, en varm och en kall (Krit. 117). Konungen av Basilea (atlantidernas huvudstad) är den högste konungen av tio (Krit. 114).

Nu ha vi härmed fått en översikt över Platons Atlantisberättelse, vilken vi tillsammans med Jürgen Spanuth skall underkasta en närmare granskning.

Den stora naturkatastrofen

Inskriptionerna och relieferna i Ramses III stora tempel i Medinet Habu berättar, att "de nordliga länderna skakas, de nordliga folkens länder har förintats, deras själ kom i högsta nöd. De nordliga länderna låg på öar, som revs sönder och drevs bort i stormen. Deras huvudstad har förstörts". Ramses III levde från 1200–1168 f. Kr.

Tacitus skriver i sina annaler (4, 55): Folket i Halikarnassos försäkrar, att det i deras land inte har funnits någon jordbävning sedan år 1200 f. Kr. och Diodor av Sicilien, som levde kort före Kristi födelse, skrev i sin Världshistoria (3, 55) att sjön Tritonis i Nordafrika har försvunnit till följd av en fruktansvärd jordbävning. Många andra historiker berättar liknande saker om den stora naturkatastrofen som

drabbat deras länder. Och alla dessa rapporter rör sig, med mindre avvikelser, om en stor naturkatastrof omkring år 1200 f. Kr.

Spanuth å sin sida ger en hel del exempel och bevis för att hävda att atlantiderna faktiskt lämnade sin hembygd vid den tidpunkten, då de p.g.a. den stora naturkatastrofen som drabbat dem varit tvungna till ett massuppbrott söderut.

Omkring år 1200 f. Kr. uppvisar arkeologin en i jämförelse med tidigare sekel stark utökning av påbyggnader i Nordtyskland. Havsforskningen har bevisat att havets vattennivå omkring den tiden legat 4,9 meter högre än tidigare. De äldsta strandvallarna vid den tyska Nordsjökusten restes omkring år 1200 f. Kr. Dessa visar oss till vilken höjd havet rest sig p.g.a. jordbävningar och orkaner som ägt rum vid denna tid. Kieluniversitetets Geografiska Institut har å sin sida i kartverk uppvisat att den tyska landgränsen mot Nordsjön har upplevt en stark förskjutning omkring år 1200 f. Kr., vid vilken tidpunkt bl. a. öarna Sylt, Föhr, Amrum, Helgoland och (enl. Spanuth) även atlantidernas huvudstad Basilea ännu tillhörde fastlandet, för att därpå uppslukas av havet.

Folkvandringen söderut

Nästan alla ledande historieskrivare talar om den stora folkvandringen som ägt rum omkring år 1200 f. Kr. Några ha kallat den för "den stora vandrigen", andra för den "dorska vandrigen", "den egeiska vandrigen" eller "den illyriska vandrigen". Nordsjöfolkens vandringsvägar var, som Spanuth och med honom många ledande tyska arkeologer bevisat, kännetecknade av otaliga depåer. Dessa depåer finner vi hela vägen från Nordsjön ned till Medelhavet och visar oss nordfolkens vandringsvägar på ett sätt som om de vore kartografiskt förtecknade. Depåerna har, som den holsteinske forntidsforskaren H. Hoffmann betonar, lagts upp av folk som var på flykt. En annan tysk forskare, O. Paret, säger härom: Det kan faktiskt under flykten undan den stora klimatkatastrofen ofta nog ha hetat: rädda sig den som kan och alla de som tagit med sina metallskatter hemifrån och sedan på den långa färden tröttnat på att bära dem och lade ned sina ägodelar vid sidan om vägarna, för att på det viset lättare kunna komma fram till målet. Dessa depåer visar oss mindre några handelsvägar än människornas flyktvägar, säger han.

Nordfolkens vandringsvägar markerades av ytterligare några arkeologiska fynd. Nordmännen hade andra svärd, andra sköldar och hjälmar, lansar och dessutom andra begravnings seder än de olika folken de kom till. Dessutom hade de ofta nordiskt guld, bärnsten, med sig på vandrigen. Dessa fynd visar tydligt var folken kom ifrån, som flydde undan för den stora naturkatastrofen. Ovanstående vapen fanns i stora mängder i samma typer i hela Danmark, Schleswig-Holstein, området mellan Elbe och Östersjön fram till Rügen, Skåne och Bohuslän. Och även fartygen som nordmännen använt vid sitt stora angrepp mot egyptierna under farao Ramses III och som avbildats på tempelväggarna i Medinet Habu är av samma typ som dem vi finner avbildade på våra svenska hällristningar, dvs. med två drak- eller svanhuvuden både i fören som i aktern, medan egyptiernas hjälmar, svärd, lansar och fartyg allesammans var av en helt avvikande typ.

Nord-sjöfolken, som deltog i den stora invasionen söderut, uppskakade hela Medelhavs-

området med sina folkmassor. De underkuvade och genomvandrade hela Balkanområdet, inklusive Grekland och Kreta, hela Mindre Asien fram till de arabiska öknarna och hela Libyen fram till Egypten. Det var bara Attika och dess huvudstad som klarade sig mot erövrarna.

Folken som med namn omnämnas i de egyptiska tempelinskrptionerna och papyri är bl. a. filistéerna, sakarna och denerna. Sakarna ha identifierats med saxarna och denerna med danaerna och danskarna. Eirik Hornborg säger om det stora folktåget: Det var under denna nya nordfolkinvasion, med vilken den doriska vandrigen säkerligen stod i samband, som hettiternas väjde, det gamla Hattiriket, omsider gick under. Det synes omkring år 1200 f. Kr. ha krossats av de indoeuropeiska frygerna, en trakisk stam, som från Balkanhalvön hade gått över till Mindre Asien. I sammanhang med dessa folkrörelser stod kanhända också den utvandring i västlig riktning som bl. a. förde etruskerna till Italien. Och under de närmast följande tiderna nödgades Egypten kämpa mot de s. k. sjöfolken, som från havet kastade sig över icke blott de egyptiska besittningarna och intressfärerna på Cypern och på Syriens kuster, utan även själva Nildeltat.

Var låg Atlantis enligt Spanuth?

Jürgen Spanuth gick, till att börja med, noggrant igenom alla papyri och inskrptioner som hade med nordfolkens invasion till Egypten att skaffa: papyros Harris, papyros Ipuwer, inskrptionerna från farao Mernptas tid i Karnak och stelen i Athribis samt texterna i Ramses III tempel i Medinet Habu. Därpå följde Solons stora Egyptenrapport, Platons Atlantisberättelse och slutligen Homeros' Odysse. Homeros hjälteberättelse om Odysseus resor visade, konstaterade Spanuth, en sällsynt likhet med Platons Timaios och Kritias. Vi skola bara ge några korta exempel härpå:

Platons Timaios (24): Atlantis ligger i Okeanos. Homeros (Od. 5): Fajakernas land ligger i Okeanos. Platon (Krit. 115, 117): Atlantis' konungastad ligger inte omedelbart vid kusten utan 50 stadier inåt landet. Homeros: Konungastaden i fajakernas land ligger inte omedelbart vid kusten utan en längre bit inåt landet (Od. 6). I vissa fall är texterna identiska med varandra. Omkring Poseidontemplet står gyllene statyer (Krit. 116 och Odysse 7). I Sverige var det Olof Rudbeck som var den förste att konstatera den stora likheten mellan den platoniska berättelsen om Atlantis och Homeros' Odysse. Den tyske historikern Hennig säger härom: Det föreligger så förbluffande talrika och så märkvärdiga överensstämmelser mellan Homeros' skildringar om fajakernas land och Platons berättelse om Atlantis att det kan anses vara omöjligt att detta bara är en slump. Det torde föreligga starka skäl att återföra båda skildringarna till samma källa.

Spanuth arbetade, såsom en gång i tiden för omkring 100 år sedan Heinrich Schliemann, efter Homeros' berättelse och började punkt för punkt rekonstruera hela Odysse. Till att börja med seglade han till Grekland för att med sina egna ögon övertyga sig om Homeros' berättelse-kost och se vad som skalden skrivit. Vi skulle här även kunna omnämna den kände finlandssvenske Medelhavsresenären Göran Schildts fascinerande reseskildringar från seglatser i Medelhavet, Egeis och Svarta havet, där han i ordets sanna mening också följde i Odysseus kölvatten och besökte alla kända platser som skildrats i Odysse. Schildts verk har visat oss hur

frapperande exakt Homeros' skildringar av de olika orterna var, inte att undra på att Schliemann, p.g.a. sin noggranna kännedom om Iliaden och Odysse en dag upptäckte det gamla guldrika Troja såsom han något senare grävde fram det sagoomspunna Mykene ur jorden.

Vägen till Atlantis

Många Atlantisforskare ha konstaterat att Homeros faktiskt har skildrat Odysseus' seglats till Atlantis på ett sätt att man nästan tror sig ha en modern sjökarta framför sig. Homeros måste, anser fackmännen, haft tillgång till segelhandböcker som skildrade alla dessa öar och kuster för honom. Kurserna var ju på den tiden angivna med hjälp av stjärnbilder och avstånden med etmal (den tillryggalagda färdvägen under ett dygn), som på den tiden beräknades med 1000 stadier, dvs. omkring 100 sjömil. Färden gick till att börja med till Atlas' stoder, det som vi nu brukar kalla för Gibraltar-sundet. Därifrån till Ogygia. Nu har Ogygia av olika forskare placerats till olika platser. Somliga ha identifierat det med de Kanariska öarna, andra med Madeira och med Azorerna. Men Homeros betonar att ön dit Odysseus kommit var obedd, medan de Kanariska öarna och Madeira enligt forskningen varit bebodda sedan stenåldern, där cromagnonmänniskor bott och bildat en egen kultur. Azorerna däremot omnäms endast som tillflyktsort för förlista sjöfarare, vilket Odysseus själv var.

Odysseus resa till Ogygia tog, enligt Homeros, nio dagar. Den tionde natten, efter att ha passerat Gibraltar (av Homeros kallad för Scylla och Charybdis), anlände hjälten till ön med den stora grottan. Enligt det av Homeros begagnade nautiska schemat, dvs. en dagsseglats motsvarande 1000 stadier eller 100 sjömil, måste Odysseus efter nio och en halv dagars seglats ha befunnit sig 950 sjömil från Gibraltar.

Detta motsvarar nästan exakt avståndet från Gibraltar till Azorön St. Miguel (952 sjömil).

Ogygia kallas av Homeros för havets navel (Od. 1), vilket är ön St. Miguels gamla namn. Spanuth påpekar att ön ännu på sjuttonhundratalet kallats för umbelicus maris, dvs. havets navel. Den stora grottan som Homeros skriver om befinner sig faktiskt just på ön St. Miguel. Den har sedan urminnes tider varit känd som en helgedom. Spanuth meddelar, att portugiserna under fjortonhundratalet, då ögruppen återupptäcktes, i nämnda grotta hittat en stenplatta med en bild av en byggnad, vilken av den franske forskaren Le Cour förklarades vara "bilden av ett atlantiskt tempel" (Braghine: Atlantis).

Enligt Plutarkos låg ön Ogygia fem dagsresor från Britannien. Även Plutarkos talar om grottan på Ogygia och meddelar att Kronor, den förste Atlantkungen, bott där.

Odysseus i Nordsjön

Nu får Odysseus av gudinnan Kalypso instruktionen att styra mot plejadernas och Bootes stjärngrupp (Od. 5).

"Glad han bredde sitt segel för vinden, den ädle Odysseus, satte vid rodet sig ner och styrde med övade händer ut över hav; ej kom det en blund i hans spejande öga, som på Plejaderna såg och Bootes, sen i sin nedgång, även på Björnen, den bild, som också kallas för Vagnen, vilken blott vrider sig runt och ständigt bespejar Orion och är bland stjärnor den enda, som ej i Okeanos badar."

(Od. 255—297 i Erland Lagerlöfs tolkning.)

Hennig påpekar att Bootes och Plejaderna på den tiden "med nästan matematisk exakthet

gick upp vid samma punkt i ost-nordost (exaktare NOZO)." Odysseus seglade alltså med den uppgivna kursen direkt från St. Miguel till Engelska kanalen och kom efter en seglats av 17 dagar fram till ön Helgoland.

Den adertonde dagen ser Odysseus klippön framför den fajakiska kusten dyka upp ur havet (Od. 5). Enligt Homeros ovannämnda segelschema belöper sig avståndet på den adertonde dagen till 1750 sjömil från St. Miguel och Odysseus befinner sig, som Spanuth kalkylerat fram det efter den uppgivna kursen (NOZO) — 10—20 sjömil från Helgoland. Nu följer den fascinerande skildringen av Odysseus' ankomst till fajakernas ö och land, en skildring som i sin homeriska exakthet och rikedom av detaljer enligt Spanuth knappast kan beskrivas bättre av en modern sjöfarare.

När han då simmande kom till mynningen fram av en vackert rinnande flod, då tyckte han där var det lämpliga stället, fritt från sten som det var och liggande skyddat för vinden... Hela hans kropp var skullen, och ut ur hans mun och näsa strömmade vattnet i mängd, och andlös låg han och mållös, sjunken i vanmakt hän, av sin stora mattighet gripen. Men då han kommit till sans på nytt och andades åter, lyste han av sig på stund den slöja han fått av gudinnan, därpå kastade havet ut den, där strömmen göt sig i havet...

Där strömmen göt sig i havet... Strömmen som Homeros här talar om identifieras av Spanuth med floden Eridanus, nutidens Ejder. "Floden är helig för en gud", skriver dikteren (Od. 5). Floden kallades under medeltiden för Aegisdora, efter flodguden Aegis, som enligt Spanuth skall vara identisk med Aigaïos. Denna Aegis hyllades ännu på kristen tid på ön Helgoland och hade ett tempel därstädes.

Spanuth påpekar särskilt att tidvattnet, som inte förekommer i Medelhavet, måste ha tett sig som ett rent under för Homeros. När Odysseus väl hade kommit fram till den räddande stranden och ser floden, som flyter i havet framför sig, blir han plötsligt medveten om att det är strömmen från havet som kastat honom fram till flodmynningen, men att hastigt strömmen ändrat på sig, så att hjälten ej längre kan hålla sig fast på stranden. Odysseus ber nu till gudarna, som hör hans bön och låter undret ske, havets gud låter strömmen som bär honom ut till havs igen stanna och Odysseus bärs till den räddande stranden (Od. 5). Hennig skriver härom: det måste för grekerna ha tett sig som ett under att en flod vid sin mynning även kan flyta uppåt strömmen och — vid inlöpande högvattnen — även kunde upphöra att strömma ut till havs. Det var detta under som räddat Odysseus och fört honom till fajakernas ö.

Det skulle föra för långt att här försöka återge alla av Spanuth citerade sakuppgifter och jämförelser mellan Homeros' berättelse och verkligheten. Bara några avslutande ord härtill:

Homeros skildrar dammarnas byggnad i fajakernas land, deras sjöfart, sport och spel. Han skildrar metallerna som förekommer där och på den heliga ön (Helgoland) och i Atlantis huvudstad Basileia, koppar och järn. Han beskriver deras kultiska danser, bärnstensrikedom, vävkonst, konstruktionen av Basileias konungaborg, Poseidontemplet, tjurofferfesten i Basileia, atlantidernas pelarkult, Irminsul, samt öns dammar och fortifikationer med en noggrannhet som om han själv sett allt detta. Spanuth belägger allting, punkt för punkt, med verkligheten. Han har t.o.m. låtit geologer bestämma den exakta kemiska sammansättningen av Hel-

golands kopparmalm, en malm som var vida känd under gamla tider i hela Germanien, han ger måtten för Poseidontemplet (längd 185 meter, bredd 92 meter) och skildrar t.o.m. de olika salarna i helgedomen som om han själv vandrat omkring i dem.

Dykningarna vid Basileia

Dykaren Beelte var den första som dök ned till den gamla konungastaden Basileias ruiner. Spanuth stod i telefonkontakt med honom från fartyget. Redan några få minuter efter dykningen meddelade Beelte: Framför mig ser jag en hög stenvall. Jag går fram till den. Vid vallens fot ligger jättelika stenar. Jag mäter en av dem: den är två meter lång och en meter bred och står ungefär 90 cm fram ur sanden. Till höger och vänster ser jag lika stora stenar vid vallens fot. De är ofta rätvinkliga. Jag skall försöka bestiga vallen... den är minst två meter hög och av stora stenar... nu är jag uppe... vallen löper till vänster och åt höger helt rätvinkligt... nu ser jag en annan vall, som löper helt parallellt till den vallen jag står på. Jag går nu längs vallen... Nu ser jag en synnerligen stor sten. Den är två meter lång och 1,80 meter bred och sträcker sig 80 cm ut ur sanden... En annan gång meddelade dykaren nerifrån, att han hade funnit ett ställe där en annan stenvall rätvinkligt fortsatte från den inre vallen. Vallarna mättes. De var vid de undersökta ställena vardera 12 meter breda och två till 2½ meter höga. Graven mellan parallellvallarna visade sig regelmässigt vara sex meter bred. Ekogrammen som togs uppifrån visade att vallen vid vissa ställen var upp till fyra till 4½ meter hög och uppvisade lodräta väggar. Hit hade dykaren då ännu inte kommit fram. Enligt våra mätningar visade sig vallanläggningen ha en längd av en halv sjömil (927 m). Hela anläggningens bredd var 250—300 meter. På en del ställen var anläggningen bättre bibehållen än på andra.

Nu var vi efter dessa första dykningar faktiskt övertygade om att det här var skyddsvärnet som Atlantisrapporten (Kritias 116) talat om, värnet som omgav Atlantis' tempel och konungaborg. Vallanläggningen ligger faktiskt, säger Spanuth vidare, 50 stadier mot fastlandet till på en låg kulle, såsom det står hos Platon. Och den är också fem stadier = 0,5 sjömil lång och drar sig runt omkring borgen på kullen.

Och slutligen: vallanläggningen är verkligen "utav stenar, som delvis är röda, delvis vita, delvis svarta, och har öppningar och portar, som Atlantisrapporten meddelat det. Här, vid platsen där gamla Basileia legat, finns det fortfarande mera bärnsten än på de flesta andra platserna i Nordsjön och stengrundets storlek visar att det faktiskt här är fråga om en betydande boplat, värdig en gammal germansk konungastad. Ovillkorligen går tanken tillbaka till borganläggningar som Troja och Mykene, alltså till borgar och orter som skulle förstörts ungefär samtidigt som Basileia.

Tittar man i muséet i Schleswig på den äldsta kartan (av år 1570) som ännu finns kvar av den heliga ön Helgoland så ser man där tydligt även konturerna av det intill liggande Basileia vid udden av den fajakiska kusten, som nu, tillsammans med det dåvarande fastlandet ligger under vågornas svall. Johannes Meyers Helgoland-karta av år 1670 å sin sida kännetecknar tydligt de ställen där tidigare Vesta- och Jupitertemplen stått och en tredje karta, av år 1650, slutligen indikerar ett tempel och en borg på platsen där tidigare Basileia legat.

Spanuth identifierar således Basileia med Atlantis' gamla huvudstad och är av den uppfattningen att det gamla Atlantis har sträckt sig från fajakernas kust, Helgoland och Basileia över hela nuvarande Schleswig-Holstein, fram till Mecklenburg, till Skagen i Jylland, och i Sverige från trakten vid Uddevalla fram till Östersjön, inkluderande både Öland och Gotland. Allt detta kallar han således för atlantidernas konungarrike (se kartan i Schwantes Die Vorgeschichte Schleswig-Holsteins som visar ifrågavarande område under tolvhundratalet f. Kr.).

En kort tid efter de första dykningarna ned till Basileia hade undertecknad tillfälle att intervjua Spanuth på en intilliggande ö vid "fajakernas kust". Tillfälle gavs även att besöka den "heliga ön" (Helgoland), det homeriska Hellas och det mäktiga templet i Medinet Habu, Theben, Egypten, vars inskriptioner kan anses vara nyckeln till Spanuths forskning. Är övertygad om att österrikaren pastor Jürgen Spanuths insats även torde förtjäna all tänkbar uppmärksamhet från svensk sida och skulle därför vilja föreslå att hans verk översattes och publiceras på svenska (kanske på Literaturförlaget?) för att låta en bredare allmänhet få kontakt med dessa sällsynta forskningar så nära intill våra egna nejder.

Naturligtvis har även Spanuth sina opponenter som bestrider hans hypoteser och forskningsresultat, men man kan i det här fallet knappast bortse från det faktum, att Spanuth har samarbetat med ett stort team fackmän i sitt arbete — med arkeologer, havsforskare, klimatologer, egyptologer, geologer och historiker, med vars hjälp han ganska djuplodande har trängt fram till problemets kärna och således med vetenskapliga metoder försökt bevisa riktigheten av sin stora idé.

Vi kan i detta skede ännu icke avgöra om atlantisforskaren Jürgen Spanuth i framtiden kommer att jämföras med en Heinrich Schliemann, eller t.o.m. att kallas för en det tjugonde seklets Schliemann, men ett torde vara obestridligt: att Spanuth gjort en sällsynt insats på Atlantisforskningens område som torde förtjäna all uppmärksamhet även här hos oss i Sverige. Skulle inte vår store arkeolog, konung Gustav VI Adolf, måhända kunna inbjuda Jürgen Spanuth till ett föredrag om Atlantis i Sverige? Kanske skulle här samma sak hända som för någon tid sedan i Tyskland då Spanuth gjorde försöket att intressera allmänheten för sin forskning, för att på det viset kunna grunda en tysk Atlantisfond. Där sade en del av herrarna som kommit till föredraget att de aldrig hittills hade gått till ett föredrag med en sådan sakspekis men aldrig lämnat ett föredrag med en sådan entusiasm.

Frithiof Hallman

Otto Rudebeck

Innehavaren av den äldsta fabriken i Sverige för tillverkning av homeopatiska medel, *Otto Rudebeck*, lämnade det materiella livet den 19 juni i år. Han var född den 20 mars 1881.

Liksom tidigare sin fader, ingenjören E. O. Rudebeck, hade han ett stort intresse för den homeopatiska läkemetoden och övertog rörelsen, *Askersunds Tekniska Fabrik*, efter honom år 1920. Sedan dess var han verksam där till sin sista levnadsdag. SEKLET återkommer om möjligt med en utförlig redogörelse för hans insats i nästa nummer.

Tack för Din livsgärning!

H. B.

Olika vägar till kunskap

Den i västerlandet traditionella kunskapen vinnas genom människans fem sinnen. Intellettet tolkar sinnesförmåelserna med hjälp av gamla erfarenheter, minnen och föreställningar. Man tolkar yttrevärlden enligt den referensram man har, vilket anses ge en objektiv och pålitlig kunskap om den. Den inre världen låter sig däremot inte analyseras lika lätt med denna metodik, även om förmåelser o. dyl. bearbetas på samma sätt av intellettet med hänsyn till de givna föreställningar man har om den. Svagheten är att man tror att den inre världen är mindre påtaglig, verklig och betydelsefull än den yttre. Detta därför att man anser att kunskap måste komma utifrån och sedan bearbetas för att överhuvud kunna gälla som kunskap. Parapsykologin närmar sig dock lyckligtvis de yttre gränserna för denna traditionella inställning, eftersom man hypotetiskt arbetar med ett "sjätte" sinne.

Den ovan nämnda empiriskt-induktiva metoden är mycket arbetsam och tycks ge mycket små resultat i förhållande till den i österlandet vanliga, inre direkta metod, som arbetar intuitivt-deduktivt. Man deducerar, dvs. går ifrån det allmänna till det enskilda eller som Platon skulle sagt, härleder ur idévärlden, den för så många ett suspekt begrepp.

Idévärlden är enhetens värld, där ingen differentiering eller mångfald finns. Den står med andra ord över sinnessnas och företeelsernas värld, som är illusorisk, även om den existerar.

Genom den inre metoden kan man komma i kontakt med urgrunden eller idén bakom formen, men när den djupaste kunskapen, vars sanning är oföränderlig och absolut. Denna kunskap till skillnad från den ortodoxa vetenskapens, som är hypotetisk och i bästa fall sannolik, är *oberoende* av människans tankeförmåga, den är transcendent i den meningen att den går bortom tanken, bortom subjekt-objekt.

Det hävdas att denna absoluta kunskap är omöjlig att uppnå, därför att kunskapen måste komma utifrån. Intet kan vara felaktigare. Många visa män i både öst och väst har visat att denna "subjektiva" kunskap är den högsta. Man anför mot denna kunskapsform att den inte är objektiv, att den inte är tillgänglig för flertalet, att den bygger på god tro osv. Förhållandet inom den ortodoxa vetenskapen, t ex fysiken är emellertid likartat. Man tvingas acceptera hypoteser om t ex atomstruktur, som forskaren ur komplicerade iakttagelser abstraherar fram. Leksannan kan inte heller kontrollera riktigheten av detta, om han inte utvecklar de förmågor och färdigheter som krävs, dvs. utbildar sig till atomfysiker. Denna traditionella väg till kunskap bygger alltså lika mycket på auktoritet och är således lika subjektiv. Skillnaden är att fysikerns kunskap utnämns av samhället att vara giltig.

Att den inte är absolut eller ens sannolik förstår man av de motsatta åsikter, som kan råda om en teoris sanningsvärde bland olika vetenskapsmän och av de ständiga förändringar, som sker på vetenskapens område.

Metoden till inre direkt kunskap är meditation, en i östern under årtusenden beprövad metod.

Den som vill öva upp de inre egenskaper som krävs, nämligen förmåga till koncentration och meditation får bevis för denna kunskaps överlägsenhet.

När meditationens höjdpunkt nås blir den som mediterar *ett* med föremålet för kunskapen. Gränsen mellan subjekt och objekt existerar inte i meditationens djupaste stadium, eftersom där råder enhet eller absolut identifikation. Det analytiska tänkande, som är en förutsättning för syntes i formvärlden, är här överflödigt, ja omöjligt.

Denna kunskap utan objekt och subjekt, vilka är en frukt av tanken, går bortom denna. Den är essensen eller idén bakom den för sinnena gestaltade yttrevärlden. Denna kunskap är där-

för ofelbar, exakt och verklig, vad förnuft och tanke än vill säga.

Naturligtvis råder ingen motsättning mellan dessa vägar till kunskap, tvärtom är de möjliga att förena. Detta är också synnerligen önskvärt. Om det på nuvarande utvecklingsnivå inte är allmänt möjligt måste var och en själv ta ställning till vilken väg som är lämplig. Vår förmåga och läggning torde här bli det ytterst avgörande.

Kjell H. Lekeby

Från utsiktstornet

Då jag sitter här och blickar ut från mitt utsiktstorn över en lidande, ävlande, skrikande och knuffande mänsklighet hör jag en röst i radion förkunna, att skörden av brödsäd har blivit så stor att man inte kan bli av med den till rimligt pris. Det vill väl med andra ord säga, att bönderna inte får den lön för sin möda som de med all säkerhet förtjäna. Då måste man undra vad det är för en förkunnelse prof. Borgström och pressen kommer med, då de påstår att det råder en förfärande svält i världen. Om de sistnämnda talar sanning kan det väl aldrig bli tal om överproduktion. Priserna kan väl inte få lägga hinder i vägen för att överskottet skall överföras dit, där det fattas mat.

Det finns ju förkunnare som säger, att vi skall hjälpa de s. k. U-länderna med maskiner, råd och (förstås) medel att förstöra jord och gröda med, men skall det vara nödvändigt att lyssna till dem? Bör man inte ge dem både mat, maskiner och utsäde, samt skicka dit folk som lär dem hur vi förstör vår jord och vår gröda, på det att de ej må göra sammanledes.

På tal om galenskap så har det varit Prästolympiad igen. Den här gången i Uppsala. Det har varit stort uppbåd av folk från hela världen och ett väldans ståhej. Det har talats mycket om hjälp till de underutvecklade, de som ej ännu har smittats av de vitas alla galenskaper. Det har anslagits miljarder kr. till hjälp åt dem, till näring för deras kroppar. Ingen har, dess bättre kanske man kan säga, talat om deras andliga status hur den skall hjälpas upp.

Eftersom jag inte var där kan jag inte yttra mig om hur mycket som överhuvud talades om andlighet, men man har ju hört en del och läst en del om det. Vad jag tycker borde ha varit huvudsaken vid ett sådant massuppbåd skulle väl ha varit att söka vägar, att gå vägen och visa mänskligheten vägen till Honom, som är Världens Ljus. Jag förstår innerligt väl, att gubbarna och tanterna på den fronten menar att här är intet nytt att förkunna. Dock var det ju Han som visserligen ville visa oss hur vi skall sköta om våra timliga kroppar och vad som därtill hör, men han pekade också alltid fram mot ett annat tillstånd — det, som hör evigheten till. Förhållandet är ju dock det, vilket Högvördiga Kyrkomötet inte borde blunda för, att det finns mycken otro kvar ännu i världen, beroende på okunnighet och "upplýsthet". "Vetenskapen", marxismen m. fl. har ju en del att invända. Att dra upp allt som invänds mot en kristen förkunnelse är ju omöjligt här. Alla vet ju att invändningarna finns och en hel del om

vilka de äro. Därför tycker jag att ett så stort pådrag som det i Uppsala och ännu mer skulle behövas för att finna den förlorade Vägen till Kristus.

Under första halvåret i år har Adventisterna haft en jättemönstring för att vinna själar villiga att acceptera deras förkunnelse. Jag har åhört en hel del. Mycket av värde har jag funnit där, liskom annorstädes. Det som jag i detta sammanhang vill säga, är att de menar, att nu har profetian i det närmaste gått i uppfyllelse som säger, att då kristendomen blivit förkunnad i hela världen är tiden mogen för skörd. De anser, att detta har skett nu, i det närmaste. Och nu avvaktar de uppgörelsens dag. Jag är inte så säker på att profetian är menad så. Snarare tror jag att vi får avvakta den tid då kristendomen har blivit mottagen och förstådd av alla folk. Om en del sedan blivit upptagen och förstådd och bevarad i trogna hjärtan och en del människor förkastat den blir detta kriteriet på att den är spridd. Människoslaktet måste komma till ett direkt avgörande individuellt. När så skett är tiden inne. Det är materialet till ett sådant avgörande som dessa Olympiader skall ge.

Det skulle egentligen inte behöva nämnas att de kristnas skyldighet är att mätta de hungerande och vårda de sjuka, den saken har ju Mästaren påvisat så klart. Men man kan ju tycka att det hör den världsliga makten till att sörja för de materiella behoven, att fylla behoven av livsmedel där det fattas, att lära de okunniga bruka sin jord för att få tillräckliga skördar och den andliga att ge resekost för ett kommande liv, bortom tiden. Men vilken makt hör det till att förhindra krig och pinande av medmänniskor? Sánt pratar man bara om!

I EXPRESSEN läste jag en insändare. Det var en kvinnlig skribent som skrev om förgiftningen av naturen. Hon skrev bl. a. att hon inte anat att detta försiggick förrän hon läst boken "Tyst vår". Det är skada att hon inte kom över ett ex. av Günther Schwabs *Djävulsdansen*. Den utgavs annars åtskilliga år tidigare än "Tyst vår", men blev ihjältigen av både press och distributörer. Den skickades ut från förlaget som gåva till regeringens medlemmar och riksdagens talmän, bl. a. Dessutom som rec.exemplar till en del tidningar. Men det var stumt omkring den. Vad kunde felet vara? Var det kanske att den kom från Tyskland, där den vid det här laget sålts i över 40 000 ex. Eller var det att den omspände ett alltför vidsträckt område av mänsklig galenskap? Jag bara frågar.

Red.

Böndernas uppgift i ett bio-politiskt samhälle

(forts. från föreg. nr)

I dagens dogma-politiska samhälle där abstrakta teorier dirigerar samhällets utformning och funktion och människan endast är en bricka som måste passa in i ett spel måste bonde-människan betraktas som en antikverad och besvärlig företeelse som hindrar all teknisk-merkantil rationalisering i den s.k. "utvecklingens" tjänst. En människa som av ålder tvingats anpassa sig till naturens lagar och för att kunna existera har lärt sig ödmjukt acceptera biologiska och andliga verkligheter så som Naturen demonstrerar dem för den som vill och kan se, en sådan människa passar illa in i ett teknokratiskt, likriktat, mekaniserat samhälle. Därför måste hon bort, eller "omskolas" till "rationellt, modernt, progressivt tänkande".

Detta är ju också en process som pågår överallt i de moderna industristaterna, ej minst i Sverige. Bonden skall bort och i hans ställe kommer den hjärntvättade "jordbrukaren, lantbrukaren" som beredvilligt omvandlar sin gård till en mer eller mindre industriliknande anläggning för framställning av mjölk, fläsk, broiler eller vad det nu är för något som sedan reklameras som "livsmedel", fastän det i verkligheten är fjärran från det som detta begrepp verkligen innebär. Helst ser dock en dogma-politisk regering att livsmedelsproduktionen helt tas omhand av verkliga industrier, koncerner — som, enligt sakkunniga jordbruksministrars deklaration, "framställer livsmedel bättre och billigare än bönderna gjorde", vilket låter löftesrikt i aningslösa och bedragna konsumenters öron. Så uppstår också idag i Sverige mängder av jättestora svinfabriker, äggfabriker, kycklingfabriker och vad det nu är, där en massproduktion sker med hjälp av den kemiska industrins alla trollkonster. Att denna produktion sedan sker under ofta grovt djurplågeri, och att de framställda produkterna kan vara en allvarlig hälsofar för konsumenten lämnas utan avseende. Geschäftet är det avgörande. Allt för det stora geschäftet.

Det bio-politiska samhället, som grundas på de biologiska och andliga lagarnas realitet och ofrånkomlighet, betraktar istället bonden som en nyckelperson. Han får minst tre viktiga uppgifter:

1. Han skall producera livsmedel som är hela folkets främsta hälsomedel och därigenom lägga grunden till en fullkomlig folkhälsa, med minsta möjliga socialkostnader som följd, bl. a.
2. Han skall vara vårdare av det levande landskapet, allt levandes urgrund och förutsättning.
3. Han skall vara kulturvårdare och kulturskapare.

Dessa uppgifter hade bonden redan i gången tid, innan de moderna villfarelserna fördunklade de styrandes och allmänhetens förnuft. Han skötte dessa uppgifter utan att kanske ens vara medveten om det, det var naturligt för honom, det hörde till hans normala liv. Nu däremot måste en ny bondestam skolas fram som medvetet lär sig fylla dessa primära uppgifter inom ett folk. Förr styrde den sunda, normala instinkten. Nu är denna död, utrotad av en ande-

fattig utbildnings hjärntvätt. Nu måste en medveten strävan, ett medvetet kunnande ersätta instinkten — grundat på bl. a. den ekologiska forskningens resultat, växtens, djurens och människans ekologi. Dessa nya bönder som skall skolas till verkliga bönder, var skall de komma ifrån? Kanske från barnen till de bönder som nu drivs från jord och hem av bestämmelserna för "jordbruksrationaliseringen", dessa som ville stanna kvar på sin gård, men som ej längre kunde existera därför att de varken fick köpa eller sälja längre, dessa som ej hade "vilddjurets märke", ej hade tillräckligt antal hektar eller traktorer eller annan mekanisering och därför måste bort. De fick ge sig av till en tätort, bli industriarbetare eller något annat, men bönder fick de i varje fall ej vara. Kanske kommer deras barn, som ännu har bondeblodet kvar och som också fått känna på stadens meningslöshet, att en gång vilja tillbaka till jorden. Det finns redan nu en sådan tendens bland många unga av denna kategori, fastän de idag hindras av lagar och påfund från att återvända. Den som ej har — eller ej vill skuldsätta sig för c:a en halv miljon göre sig ej besvär idag med att bli lantbrukare. Men tiderna kan snart ändras till de stora rationaliseringspredikarnas säkerligen måttlösa förvåning. De börjar redan ändra sig — under världssvältens och naturförfallets tryck.

1. Produktion av biologiskt riktiga livsmedel

Denna första stora, viktiga uppgift som framtidens bonde har, kräver en helt annan kunskap och utbildning än dagens lantbrukare äger — eller kan inhämta. Det gäller ju att inte bara producera kvantitet utan kvalitet, biologisk kvalitet, som är något helt annat än det som livsmedelsindustrin idag menar med kvalitet, vilket mest har rent merkantil betydelse. Det gäller att producera livsmedel som innehåller allt vad människa och djur behöver för att leva och utvecklas i full hälsa, allt av mineral, spårämnen, vitaminer, vitalämnen i rätta mängder och proportioner. Den moderna livsmedelsproduktionen har förryckt hela detta komplex. Modern mat innehåller, trots alla fina deklarationer på de färggranna förpackningarna som talar om hur mycket varan ifråga "berikats" med det och det, allt sämre näring. För att ej tala om alla mer eller mindre fastställbara giftiga beståndsdelar från konstgödning, besprutningsmedel, konserveringsmedel etc. Jordens och vattnets balans och ordning är rubbad i dagens jordbruk — därför tilltar skadedjuret, därför ökar växtsjukdomarna, därför blir den producerade maten alltmer bara en giftrestbemängd bukfylla utan smak och arom.

Den nye bonden måste börja med jorden och vattnet. Utan en levande jord, utan ett levande vatten kan inga sunda växter leva och utvecklas. Och utan sunda, livsladdade växter kan heller ej finnas sunda djur och människor. Därför börjar allt verkligt hälsoskapande med vattnet och jorden.

En rad forskare har i ett beundransvärt pion-

järbete lagt grunden för detta nya jordbruk. Namn som Mac Carrisson, Dr Steiner, Lady Balfour, prof. Pfeiffer, prof. Alwin Seifert, prof. Voisin, Dr Muller, docent Rusch, Viktor och Walter Schauburger anger framsynta, naturförbundna forskare som mer än nog gjort sig förtjänta av ett nobelpris och hela världens uppskattning och tacksamhet för att de visat hur jordbruk och livsmedelsproduktion kan bedrivas utan konstgödning och gifter och ändå med optimal frukbarhet och med en kvalitet hos produkterna som är fullständigt okänd och otänkbar i dagens industrialiserade jordbruk. Löftesrikt och inspirerande är i detta sammanhang det schweiziska projekt som kallas Organic Farmers Co-operative och som står under ledning av dr Hans Muller och docent H P Rusch. En mängd bondgårdar odlar där enligt den organiska metoden med utmärkt ekonomiskt och kvalitativt resultat sedan många år tillbaka, och detta system har klart visat att det är möjligt att dels framställa högkvalitativa livsmedel med biologiska jordbruksmetoder, dels att man med lämplig organisation lätt får avsättning för sådana produkter, dels att sådan produktion och distribution kan ordnas så att producenten får tillfredsställande inkomst utan att konsumenten därför behöver betala höga priser. När får Sverige ett liknande projekt? Våra trängda småbrukare borde genom Småbrukarförbundet snarast intressera sig för det schweiziska systemet ty genom att kopiera detta skulle de ha stora chanser att, inte endast "övervintra" i den nuvarande jordbruksrationalistiska Fimbulvintern, utan t.o.m. skaffa sig ett förblivande övertag på livsmedelsmarknaden.

2. Landskapsvård

Den nuvarande jordbrukspolitiken som fört till avfolkning av tidigare kulturbygder har medfört att landskapet i sådana trakter förslummas. Den förut leende bygden växer igen av granskog och sly och buskvegetation. Vårt land förfulas alltmer. Den hittills försummade miljövården har fört till vattendragens nedsmutsning och degeneration och skogstekniken har medfört den naturliga skogens diskriminering till enbart massaleverantör till pappersindustrin. Av levande skogsmark med den för ett friskt landskap nödvändiga blandskogen har blivit en fattig monokultur som måste konstgödlas från flygplan för att orka producera något. Men "skogen är vattnets vagga" (Viktor Schauburger) — och så börjar vattnets förfall

Vera Lindgren

GRÖNA KOKBOKEN

Ännu finns ett litet antal kvar av denna stora receptsamling å vegetabiliska rätter. Redan från början vann den stor popularitet och har sålts i 25 000 ex. Vid storstädning å lagret hittade vi några paket innehållande dessa böcker, vilka ej tidigare observerats. Recepten omfattar kokta- och råsallader, sallader för smörgåsbordet, soppor, ett stort antal varmrätter och efterrätter, grovgröt och en del bakverk. Den säljs forfarande för det åsatta priset 3:75 + oms. och endast från förlaget.

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm
Tel. 08/31 04 63

redan i dess begynnelsestillstånd. Endast den levande blandskogen med sitt i en mängd olika våningar uppbyggda rotsystem kan bygga upp och förädla ett levande vatten. Den vetenskapliga kunskapen om vattnets verkliga karaktär och livslagar är ännu obefintlig på högskolornas och universitetens nivå.

Ingen är mera lämplig att vårda landskapet än den naturnära bonden. Detta har redan nu framkastats i miljövårdsdebatten. I en biopolitisk stat kommer bonden att vara främste vårdare av och högsta instans i allt som gäller naturens liv och hälsa. Det organiska jordbruket är ju inbyggt som en helhet i den omgivande naturen. Det är inte som det moderna jordbruket en anomali, ett ständigt störande moment av naturens helhet och ordning utan det inordnar sig i denna helhet och ordning. Den kommande bonden, biologiskt skolad, naturnära, förbunden med sin jord, sina djur, vet att inte endast veteåkern i sig själv bestämmer vetets kvalitet, utan också hagmarken i närheten, skogen där på avstånd, vattnet i bäcken...

3. Kulturvård och kulturskapande

All verklig kultur springer fram ur människans kontakt med det levande, det sanna, sunda livet. Därför har det levande landskapet alltid varit en inspirationskälla för de stora konstnärerna och diktarna. Omvänt måste den "konst"

och litteratur som föds i storstädernas ghetton, i det från all livskänsla bortvända mekaniserade samhället, med nödvändighet bli präglad av perversiteter, förvänd livsuppfattning, kaotiska föreställningar, hopplöshet och negativism. Sådan är ju den dominerande "konsten" och litteraturen idag — och *måste* vara. Av frukten känner man trädet! Hur beklämmande, livsdödande är ej dessa "kulturprodukter"! Och hur inspirerande, upplyftande, livskänslan höjande är ej å andra sidan den gamla bondekulturens alster!

På nytt måste en bondekultur medvetet skapas som kan bli källan till hela folkets kultur. Medvetet måste här ett nytt sätt att vara utvecklas som blir en motvikt och ett motgift till denna sumpflod av förvända, livsfientliga föreställningar som idag via press, TV och andra massmedia tvingas på människorna som enda godtagbara livsuppfattning.

Så ser vi att bondens roll, landsbygdens uppgift, i ett folks liv är ingalunda utspelad. Först i den framtid som vi dock måste hoppas på för världens förvillade, illa medfarna folk, kommer — *måste* — bondens dominerande roll som folkets kärna, och jordbruket som hela folkets livskälla, att bli helt och fullt erkänd, ej p.g.a. romantiska fantasier, utan p.g.a. ofrånkomliga bio-politiska fakta. Men framtiden börjar redan nu.

O Alexandersson

Kronotorpen i Lappland

"Dem som bo i de här sathåle, dem lev tills dem dö dem å. Dem som arbet i fabrikerne få nog int så stort kalas över dem heller."

Det ovanstående citatet återfinner man på pärmen till en stor bok med huvudtitel: "Bilder från den stora flyttningen" av Sune Jonsson. LT:s Förlag. Inb. 29: —. Fotografier med text därtill.

Det ges ut böcker av sådan beskaffenhet, att man måste skumma av harm och sorg, när man läser dem, om man inte är alldeles hjärntvättad. Och ändå kan man på samma gång känna inom sig en viss tillfredsställelse. Så underlig kan människan vara, då den värld, i vilken hon lever, återspeglar sig i henne. Så har det gått med mig, då jag ser och läser denna bok.

Boken handlar om ett antal familjer, som börjat som kronotorpare i Norrland (Lappland) samt deras vidare öden. För 50—60 år sedan var jag mitt uppe i fejden om dessa problem. Jag såg hur hela Norrland behandlades och hade behandlats så, att det skulle komma att bli ett skeppsbrott på den färden, där kanske hela Sverige skulle dragas med och förlisa bland stormar och blindskär. Jag sökte att genom broschyrer och tidningsartiklar uppväcka dem som makten hade och folket, som tillsatte dem. Egendomsfrågan, dvs. skogsfrågan, jordfrågan, det var grundproblemet. Sent omsider kom från dem, som regerade ett litet större projekt till vad jag ropat om — "kolonisering". Detta skulle ske genom kolonier av kronotorpare. När jag hörde hur de planerade, så skrev jag: "Det är bäst att de göra ett par försök, så får de se, att de är så inkompetenta, oerfarna och inbillska, att vad de göra blir all-

deles misslyckat". Det är berättelsen om hur totalt dessa omogna försök misslyckades, varom dessa berättelser handla. — Det är därför jag känner både vrede och sorg, men på samma gång en känsla av tillfredsställelse, därför att jag profeterade rätt, men inte en gång i tiden fick rätt.

Det finns en vetenskap, som kallas "Nationalekonomi". De ha det svårt, föregångsmännen på den banan. Den handlande verkligheten bryr sig nämligen föga om deras bestämmelser utan man får se hur de som smågossar springa efter verklighetens ekipage och ropa: "Ptro, ptrö! ni ska väl inte skena! Ni ska väl gå, som vi ha bestämt!" Ja, ofta ha de verkligen lyckats att bestämma verklighetens gång ett bra stycke väg och det har alltid varit — galet.

På 1700-talet uppkom en nationalekonomisk lära, vars fader hette Adam Smith. Han är fader till *Liberalismen*. Enligt denna skulle inte staten ingripa i egendomsförhållandena, ej heller själv äga egendom. Den, som staten ägde, skulle den avhända sig till enskilda.

Det var en skön musik för dem som hade klor. Och det fanns många sådana. Nu gällde det att få politisk makt för att tillämpa Adam Smiths lära. Här i Sverige fanns det rikligt tillfälle och som man ansåg anledning att tillämpa den nationalekonomiska vetenskapen. — Allt sedan Gustav Vasas dar, då han bestämde om Norrland, att "de trakter, som byggda ligga, höra Gud, Kronan och ingen annan till", hade Kronan varit ägare, men människor hade fått fritt sätta sig ner som nybyggare. Så fanns det stora trakter, där det fanns kanske fem, kanske tio nybyggare på kvilen. Landet borde ju fördelas till nybyggarna. Alltså bestämdes att så skulle ske. Det skedde. Endast de mera otill-

gängliga och för nybygge mera otjänliga trakterna förblevo i Kronans ägo. Många nybyggare fingo flera kvilometer skog.

Bönderna, nybyggarna, fingo fritt hantera sin egendom, fritt försälja den. Det går inte an att sätta dyrbara verktyg och föremål i händerna på outvecklade småbarn. Rovridarna drogo fram över Norrland, bönderna sålde. Jägmästarna hjälpte de uppkomna bolagen. Bondeegendomen sjönk tillsammans. Mer än hälften av bondestammen förvandlades inom ett par generationer till arrendatorer på bolagsegendomen. Folket tillväxte i antal. Det blev rop om bostäder, jord att odla. Men bolagen släppte inte "en tum". Det var typiskt såsom hos min närmaste granne, som sålde sitt hemman för 2.000 kr. men fick löftet: "Nog får dina pojkar jord" — de var väl minst fem. — Jag känner inte ett enda fall, då bolaget släppt någon mark för nyodling. Någon gång såldes dock inägor, t. ex. följande fall: En bonde sålde sitt hemman till ett bolag för 4.000 kr — tänk så mycket pengar! Bolaget avverkade första året för 100.000 kr. Bonden såg med förskräckelse vad han mistat. Han ville åtminstone få något igen av sin egendom och bli vad han varit förut, självägare. Han köpte därför igen inägorna på sitt förra hemman av bolaget för — 4.000 kr.

Under dessa förhållanden ville jag visa vägen till räddning, en otrolig inte bara djärvhet utan även "oförsämdhet". Jag blev utropad som "socialist", ja, "värre än socialist". Vad var det då jag ville? *Kolonisation!* Men denna förutsatte även *Reduktion!* Det sista var att "lädera äganderättens vitala princip". Bolagen hade dock inte varit skygga för att handla efter den principen! Alla partier voro emot varje krafttag för att rädda Norrland.

Det var två punkter, som jag visade som nödvändiga: *Trygga äganderätt för jordbrukarna samt sambandet mellan jord och skog*. Skogens avkastning såsom hjälp för jordbruket. Härtill kom upprättandet av nya jordbruk, dels genom frigörelse av arrendejordbruken med behövlig skog därtill, anläggning av kronotorp med möjligheter att så småningom kunna förvärva äganderätt. Men då staten hade den sämsta, i allmänhet olämpliga jorden såväl med avseende på läge som beskaffenhet, så måste även bolagen och de större bönderna få släppa till jord. Detta är endast en allmän skiss.

Jag sökte försvara mitt program med hänvisning till att det har funnits farliga tider för landets befolkning förr, men resoluta regenter hade ingripit och räddat bönderna, såsom Karl X och Karl XI.

Nu är frågan mer brännande än förr. Man kan se det indirekt av den bok jag nämnt. Endast en punkt. Det finns flera. Huvudfrågan är: Skall Norrland ödeläggas från svensk bebyggelse. Blir det tomt på svenskar, så inte får det ligga öde. Det finns andra, som behöver utrymme och som har folk med små anspråk och som är villiga att om och också inte upptaga de usla ställen, som utlades på Kronans usla marker, men på böndernas för kolonisering frilagda jord. Det finns andra regeringar än den svenska, som förstår att använda dessa bygder. — Det är sent nu, men inte för sent för om det finns tillräckligt förstånd och kraft att bereda rum och arbete åt Norrlands befolkning, bibehålla bönderna, upphjälpa jordbruket, genast nedslå misstaget att öppna portarna för bolagens förvärv av jord. Detta är nödvändigt inför den allmänna fattigdom och hungersnöd, som inom kort kommer att gå ut över hela jorden.

Men "jordbruk kan inte bedrivas i Norrland". Jag frågade en skåning, som kommit att

bli gift och stanna som jordbrukare i Norrland, hur han fann det att vara jordbrukare där. Det var dåligt, man kunde inte odla varken vitbetor eller vete. Nej, det kan man inte, men man kan odla grönfoder, kål, rovor, morötter, korn, råg, potatis ända upp i höglandet och få sådana skördar, som de aldrig sett och aldrig kunna få på Skånes slättland, isynnerhet beträffande *kvalitén*. Kvalitén är väl något värd även den.

V. Vallberg

Somnambulismen

Somnambulismen är ett drömtillstånd, som kan komma spontant eller som kan framkallas. Framkallningen kan ske genom hypnotism eller genom vissa gifter. Under häxväsendets tid gällde det ofta somnambuliska tillstånd. Man tillredde t. ex. salvor av vissa växter, såsom bolmört eller odört eller av ormgifter. Därigenom kunde man komma i ett tillstånd av somnambulism, liknande opierökarens, där man även kommer in i ett tillstånd av överklighet, såsom om det vore verkligt. I dessa tillstånd förnimmer människan ofta vad skalden uttalar så: "Aldrig blir livet så skönt som en dröm".

I det somnambula tillståndet kan hos människan inträda en tvädelning, så att den ena personen kan tvista med den andra. Den ena kan anklaga den andra. Det är ju också så i drömmen. Den vakna människans moraliska åsikter och livsprinciper kunna alldeles försvinna i drömmen. Hur skall det kunna förklaras? Finns det då ett omoraliskt, under dagsmedvetandet undertryckt jag, som kommer till uttryck och blir frigjort under sömnen? Det kan tänkas. Men klarast ser jag förklaringen såsom Du Prel ger förklaringen: "Jag tror att saken tillräckligt belyses av följande: För drömmen är den bildliga formen egendomlig; den tål inga abstrakta tankar och stannar icke vid viljeimpulser. Varje, om än så lindrig rörelse av tanken eller viljan blir bild och handling. Dessa tillstånd, vilka icke kunna tillräknas den moraliska människan och som i vaket tillstånd undertryckes, levas ut i drömmen så länge dess virrvarr av bilder ännu bestämmas av fysiologiska tillstånd". Man kan här emellertid tillägga, att drömmen kan ofta vara en återspeglning av dagens vilja, varigenom i densamma kommer ett indirekt ansvar.

Det somnambula tillståndet är emellertid av helt annan natur än det vanliga sömmtillståndet, ehuru det finns en släktskap mellan dem båda.

Även i det somnambula tillståndet kan uppstå en person med helt andra åsikter än den vakna personen. En somnambul förråder en hemlighet för hypnotisören, men ber honom att inte omtala den för den person, som är hon själv i vaket tillstånd. — En somnambul förklarar: "Det, som går ut av mig och in i en annan person, kan jag icke benämna på ett mera passande sätt än om jag säger: det är mitt magnetiska jag, alla mina själskrafter". — Således skiljes här mellan det lekamliga och det fluidiska eller eteriska jaget, en dualistisk uppfattning av det egna väsendet.

I det dualistiska eller magnetiska tillståndet kan inträda känslolöshet. Vi ha exempel därpå i både helgonhistorien och häxprocesserna även som i fakirers experiment. Personer, som mistänktes för trolleri, kunde dömas att undergå provet, om de voro skyldiga eller ej. De underkastades t. ex. vattenprovet. De kastades i vattnet — sjönko de, så voro de oskyldiga och drogos omedelbart upp, flöto de, så voro de skyldiga. Nu var det **just** de mediumistiska, som

kommo in i det mesmeriska tillståndet, som flöto. Det kunde också hända, att dessa voro så tunga, att det fordrades ett par tre starka män för att kunna lyfta ner dem i vattnet, men ditkomna flöto de. — Ett annat prov var järnbörden, de måste ta glödande järn i händerna — brände de sig, så voro de oskyldiga, kunde de bära järnet utan skada, så voro de skyldiga. Eller de måste gå på glödheta järn, samma resultat. — Så okunniga kunde rättens representanter och läkarna vara. I vår tid har okunnigheten inte lika svåra följder. Man kan säga att

det är sämst för förnekarna och hånarna själva, som blotta sin egen inskränkthet.

En form av somnambulism är ju också mediumismen. Ett medium har sin fluidalkropp avkopplad från den fysiska, varvid kroppen tjänar som medium för ett annat medvetande av annan personlig art, det må vara en viss personlig ande, här levande eller i ett annat medium, en annan dimension, eller det må vara ett mera opersonligt medvetande, "det universella" eller vad hinduerna kalla Akasha.

V. V.

Venusmänniskorna vandra på våra gator

(forts. från föreg. nr)

Som tillägg till Orfeo Angelucci, nämnde han särskilt arbeten av George van Tassel, Meade Layne, Donald Keyhoe, William Pelley, Ray Palmer, E. L. Gardner (en teosofiskt närstående), Max Miller, Desmond Leslie och Criswell. Han påstod att några få andra hade skenat iväg och med deras egen brinnande entusiasm "byggt berg av en liten kulle". Icke förty, så har även deras arbeten, allmänt sett, varit till allmän nytta.

Innan han lämnade mig, bad han mig att återigen läsa boken om "A Dweller on Two Planets" av Phyllos. Jag har den boken öppen framför mig nu, och detta profetiska stycke i boken faller just under mina ögon: "Men så som Poseidons tidsålder blev drabbad, måste denna bli drabbad med vad som just har passerat. Skall Amerika tillsammans med resten av hela världen möta ett liknande elände? Alah, kanske värre, inte genom vatten utan genom eld! Skall all tillvaro bli utstruken och planeten lämnad i ruiner? Intill dess att man kommer i full harmoni och lydnad för den gudomliga lagen, skall pisksnärterna fortsätta. Ord kunna inte porträttera scenerna nu. Dett är budskapet vid slutet av denna tidsålder."

Med detta har jag försökt giva er några detaljer från mina överjordiska erfarenheter med en individ, som jag har all anledning tro, att han var från en annan värld. Sedan jag nu har tänkt över allt, har jag kommit till den slutsatsen, att han utan tvivel, mer eller mindre, spelade en viss roll här, liksom jag också tror att de två Venusianerna gjorde, vilka besökte Los Angeles tidningens reporter.

Med andra ord, de presenterade sig otvivelaktigt för oss på ett sätt, som vi med våra lägre mottagningsförmågor skulle kunna förstå och återgiva i den mån vår 3-dimensionella standard tillåter.

Så långt jag vet, äro för närvarande 24 Venusmänniskor i våra städer och blanda sig med vårt folk, och praktiskt taget äro de i de flesta fall okända och oupptäckta.

Utan tvivel kommer med tiden vittnesbörden från allt flera personer, angående deras erfarenheter med utomjordiska varelser, att göra det möjligt för oss att få en klarare förståelse av dessa mycket mera högt utvecklade och intelligenta varelser, SOM ÄRO HÄR PÅ EN MISSION FÖR VÄNSKAP OCH KÄRLEK.

Har någon död givit sig tillkänna

När jag läste denna rubrik i Eder tidning Seklet så tänkte jag att det kunde vara roligt att bidra med en liten episod, som visserligen inte är belysande eller kan vara ett bevisat vittnesmål att de döda lever. Men det kan i alla fall ge en eftertanke, då vad jag här berättar är *absolut sant*.

En av mina vänner, en äldre affärskvinna, mycket intresserad av bland annat ockultism och livet efter detta, blev mycket sjuk. Hennes sjukdom bestod av åderförkalkning och den förvärrades hastigt. Eftersom vi talats vid mycket om en ev. fortsättning på livet efter detta och jag själv, på grund av vissa erfarenheter, är övertygad om att en fortsättning existerar, kände hon sig bunden av våra samtal och vänskap och skickade ofta efter mig när hon kände sig som mest betryckt. En dag satt vi och pratade och snart var samtalet inne på "livet efter detta". Som så många gånger förr frågade hon mig om jag verkligen var övertygad om att en fortsättning existerade. Jag sade henne då — och det var med fullaste övertygelse — att hon skulle få se att döden var bättre än livet. Hon grät hejdlöst, anade kanske sitt snara fränfalle och kanske kände hon någon lättnad och tröst vid min försäkran. (Hon hade en formlig skräck för döden, konstigt nog.)

Jag träffade henne aldrig mer i livet. Men jag tänkte på henne mycket. Och det bästa av allt var, att jag bara hade goda tankar om henne. Vi hade aldrig någonsin varit av olika mening eller haft någon dispyt som skapat menings-skiljakthet och det är förunderligt när man kan tänka på en död utan skuggan av en ovänlig tanke. Jag tror detta är ytterligt värdefullt, så väl för den levande, som för den döda.

En kort tid efter hennes död, satt jag och tänkte på hur få människor som verkligen kände henne innerst inne, hennes andliga längtan och önskan att kunna vara en verkligt god människa (vilket i allmänhet är rätt svårt för en affärsmänniska). Plötsligt stod hon framför mig, leende, som hon nästan alltid var, blek, kanske något blekare än hon var i livet, men annars sig fullt lik — och med strålar i regnbågspektrat runt kring sitt ansikte. Så förnam jag några ord från henne som jag aldrig skall glömma: "du hade rätt, döden var bättre än livet". Så förbleknade bilden och försvann så småningom. Men jag kan när som helst — fastän något tiotal år förflutit — se henne leende och strålande och ännu förnimmer jag orden som gick ut från henne och som talade om att döden var en vinning.

L. A.

"Det ovägbaras kemi"

Den, som läst litet kemi, kanske rätt mycket kemi, säger, när han läser ovanstående rubrik: "Det ovägbaras kemi! — vad är det för nonsens!" — Det är en vetenskapsman med ett allmänt känt namn, som fällt detta uttryck, nämligen fransmannen *Richet*. Helt visst avsåg han någon realitet bakom orden. Han var ju också en av dem, som inte vände ryggen till erfarenheten av osedda verkligheter. Det ovägbara är väl även osett. Eller finns det något, som kan ses utan att vara vägbart? Jo, visst är det så. Vem väger ljuset? Vem väger regnbågens färger, färgfördelningen igenom kristallen? Men — om man får apparater så känsliga att de reagera för ljuset, då få vi ju något, som man länge ansett ovägbart, men som i sinom tid blev vägbart. När man fick talet i telefonen, då fick man något, som i känslighet återgav ljudet på aldrig så långa avstånd. Hur förvånad var inte den stora allmänheten över att dessa trådar kunde återge ljudet på så långa avstånd! Lika förvånad har vetenskapen stått inför det ena fenomenet efter det andra i naturen, innan man lyckats lösa gåtorna.

Icke sällan, då vetenskapen ej förmår att lösa problemet, så "skär den av den gordiska knuten" med en förklaring att företeelsen inte finns, det är bara en synvilla. Det är ju ett sätt att undkomma gåtan av "det ovägbaras kemi". Hur förvånad blev jag inte, då jag medels pendeln kunde bestämma olika metallers "ovägbara" kraftutstrålning med lagbundna pendelrörelser! Jag trodde mig ha gjort en ny upptäckt. Förhållandet var i själva verket känt sen gammalt, men vetenskapen, dvs. de lärda under den sista tiden, ha förnekat, förkastat denna företeelse. Därför var den inte känd varken av mig eller människor i allmänhet. Saken hade fortplantas genom släktleden som en hemlig konst.

Ännu i dag sätter ju vetenskapen sin ära i att kunna och lyckas förneka denna naturföreteelse inför den stora lättrogna allmänheten bara denna får höra ordet "vetenskap".

För mig blev det en dubbel överraskning, nämligen att även homeopatisk medicin och detta i aldrig så hög potens gav samma utslag som den massiva metallen. Här ha vi i sanning "det ovägbaras kemi"! Eller rättare sagt: Här har kemin överlämnat sin vetenskap till fysiken. Det är ej längre fråga om något, som kan varken vägas, ses, eller förnimmas direkt meddelst de fem yttre sinnen. Vi ha kommit till ett område där för oss hemlighetsfulla krafter verka. Hur överklig var inte en gång i tiden elektriciteten, innan man fattat dess verklighet! Och hur överklig är inte än i dag den astrologiska verkligheten för officiellt erkännande, ehuru både i allmänhet intuitiva människor eller lärda forskare genom tusentals år iakttagit dess verklighet! Det finns mycket i naturens företeelser, som inte kan fattas med våra svaga instrument — för tillfället. Hur länge har man kunnat uppfatta den högre frekventa strålningen från en osynlig stjärnvärld? Det är väl knappast mer än trettio år?

V. V.

Nux vomica (RÄVKAKA)

Detta medel är värt att uppmärksammas i vår jäktande och stressade tid. Bland de homeopatiska medlem är det oftast det bästa nervmedlet. Nux vom. verkar huvudsakligen på ryggmärgen och hjärnan, på andnings- och matsmältningsorganen, vid stor överretning i hela nervsystemet, onaturlig känslighet hos sinnesorganen, ängslan och lättskrämthet. En engelsk läkare rekommenderar det som ett huvudmedel vid bekämpandet av kroniska affekter.

Medlet passar särskilt för alltför nitiska personer som vill uträtta mycket, men som hindras av att nerverna äro i olag, oftast som en följd av för mycket stillasittande, otillräcklig rörelse i frisk luft, missbruk av sprit, tobak och kaffe, samt oregelbundna sov- och måltider. Lättretlighet, snarstuckenhet, magbesvär och allmänt nedsatta själskrafter med åtföljande svaghetstillstånd, darrande knän etc. Med hjälp av Nux vom. kan den naturliga balansen och vitaliteten i kroppen återställas och nya själskrafter erhållas.

Även vid nedanstående besvär kan Nux vom. bli en bra hjälp, då det är indicerat.

Huvudvärk i bakhuvudet eller över ögonen, eller yrsel med åtföljande kväljningar.

Magkatarr med sura uppstötningar eller kräkningar — otålig. Smärtor utgår från maggropen, mest uppåt. Akut magkatarr som en följd av stillasittande och gastriska rubbningar samt stimulantia.

Förstoppning med täta trängningar till stolsång utan resultat. Passar även vid diarré omväxlande med förstoppning.

Menstruation som är för tidig och för ymnig.

Svalgkatarr med svullnad i gommen, torr och tröttande hosta: sämre på kvällen och natten och av kyla.

Reumatism, ryggskott, domnande lemmar och vadramp. Oförmåga att vända sig i sängen utan att först sitta upp. Reumatism i bröstkorgens muskler, särskilt vänstra sidan med hjär-oro; här är Nux vom. ett gott medel.

Sömn: svårt att somna om kvällarna och kan ej ligga stilla eller vaknar efter några timmars sömn. Mycket sömning när pat. vaknar om morgnarna. Besväras av oroande drömmar, mardrömmar.

Tandvärk, särskilt vänstersidig och med svullnad — sämre i kall luft.

Förkylning. Intaget omedelbart efter en förkylning undviker man följdebösvär och återhämtningen sker snabbt.

Nux. vom är verksamt i alla potenser. I regel ger D 30 och högre bästa resultat. Vid psykiska besvär är lämpligt att börja med D 30, vid slemhinnebesvär, vid förstoppning på grund av missbruk av avföringsmedel kan D 6 vara lämpligt att börja med. D 6 kan tagas 5 piller 3 ggr. dagl. D 30 5 piller 2 ggr, om dagen o. s. v. Lämpligt är att göra uppehåll några dagar sedan man tagit medlet i 7 dagar.

I odlingslandskapet var bonden

"Vad man istället förefaller behöva göra är att komplettera jordbrukspolitiken med miljö-åtgärder. Man bör alltså kunna tänka sig ett särskilt stöd åt miljövärd, som jordbrukare utövar lika väl som att lägga ned pengar på sådana åtgärder direkt i samhällets regi. Men ett sådant stöd bör då givetvis inte knytas till jordbrukets produkter utan till de miljövärdande instanserna."

(Uppsala Nya Tidning 3 juli -68)

När våra seniga förfäder bröt mark, byggde hus och det blev till samhällen betydde det en seger för människan. I begreppet kultur kunde man nedlägga betydelsen förmåga att samarbeta. De odlade bytte bort svärdet mot plogen. Man lärde sig att odlandet var hederligare än röveriet.

Den i inledningen citerade dagstidningsledaren skulle ge en antydning om att vi är på väg att upptäcka jordbrukarnas existensberättigande i den miljö som är deras egen. Efterkrigstidens politik har präglats av en föreställning om bonden bort från sin jord, till industrierna! Också stimulerade prisutvecklingen de industriella företagen och deras produkter.

Hur stridande mot sunt förnuft jordbrukspolitiken drivits torde aldrig belysas i klartext. Det har gällt en omställning där individerna inte haft mycket att säga till om. Debatten har drivits ensidigt kring utgångspunkten vad som skulle vara ekonomiskt lönsamt. Vilken annan yrkeskategori än bönderna måste enbart tänka på nationalekonomi när dess ve och väl diskuteras?

HOMEOPATISKT HUSAPOTEK för endast 62:—

Det frågas ibland efter ett homeopatiskt husapotek. ÖRTAGUBBEN har sammanställt ett sådant. Detta kan tillfredsställa rätt höga anspråk på allsidighet. Det innehåller 22 av erfaren homeopat (V. Vallberg) utvalda medel. Avsikten är, att ett medel skall finnas tillhands vid hastigt påkommande ohälsa, tills läkare hinner anlitas. En liten skrift som beskriver medlens verkan och vilka medel som kan komma ifråga i det aktuella fallet medföljer gratis.

Medlen äro utvalda av **Askersunds Tekniska Fabriks** erkänt pålitliga tillverkningar. Vid köp av vårt **Homeopatiskt Husapotek** blir vinsten i det närmaste 20 %. Det omfattar 22 olika medel i fl. om 10 och 20 ml.

ÖRTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm
Tel. 08/31 04 63

Idag saknar alla politiska partier i Sverige en klar linje i den mycket viktiga frågan om livsmedelsförsörjningen. Skall bygdekulturen bort? På olika håll i landet sägs det att bönderna inte ha mycket att vänta från sina folkvalda representanter, vilket parti de ger sin röst är betydelselöst.

Det måste då finnas en annan väg? Om någon säger a, så säger en annan b. Så småningom kunde man nå fram till ett alfabet om det som angår folkförsörjningen.

Man kunde visa sanningen i sin helhet. Om jordbrukspolitikerna håller på att helt misslyckas (och man misslyckas att ge de människor som förlorar sin näring en värdig ersättning) bör inte detta förtigas. Man stannar sedan inte vid falska premisser, man ser vad som kan göras från en sådan utgångspunkt. Låt oss då komma bort från storföretags och myndigheters bestämmanderätt enligt "besser-Wissen"-metoden.

Under alla förhållanden är det ett väldigt arbete som förestår. Skall vi rycka oss ur miljöförstöringen? I prof. Georg Borgströms böcker finns en hel del arbetsprognoser om vad som är att göra i världssvältens tid. Ungdom lyssnar också till den rösten. Ungdom blir orienterad i världsnöden.

Nu gäller det naturvård. Vad är naturvård? Ett ganska nytt ord i vardagligt bruk. Den enskilda människan, som fjärrat sig från naturen och lever i städer, kan inte bli naturvårdare i begreppets vidaste betydelse. Men måste den enskilde utvecklas till förstörare av Moder Natur?

Vi återvänder till denna artikels inledningscitat och frågor om bonden, naturvårdaren. Naturligtvis är inte bondens plats att vara renhållningsarbetare för bilismens avskräden. Där sådant arbete ändå måste göras, varför obetalt? Städernas renhållningskarlar arbetar ju inte gratis.

Det finns mera betydande arbetsinsatser. I s. k. "avfolkningsbygder" med skogsmark kunde man ägna sig åt verklig markvård. Det finns alternativ till hygges-rensningar och -bränningar.

Man ställer fram en önskelista ifråga om jordbrukarnas medverkan i en framtida naturvård. Den önskelistan kunde bli lång. Med variationer i arbetskraftsinsatser kunde där snart bli översysselsättning för landsbygdens folk.

Men förutsättningen är att befintliga bondekulturer (lönesamma eller inte) erkänns existensberättigande.

Bert Pränter

Kryddor

Enligt undersökningar vid Max Planckinstitutet i Tyskland är kryddor inte skadliga för organismen, tvärtom anser man att de är nyttiga. I Indien där folket i årtusenden varit vegetarianer används starka kryddor ständigt. (Mot hettan påstås det.) Yogier som annars iakttar sträng diet avstår inte från s. k. heta rätter. 1900-talets främsta auktoritet inom Yoga, Shri Ramana Maharishi från Arunachala, (omtalad av Paul Brunton i boken "På Spaning i det Fördolda Indien") förtärde starkt kryddad mat. Kryddor tycks bara skada magar som är degenererade av animalisk föda och andra civilisationens gifter.

Kjell H. Lekeby

Några försök att tillintetgöra det Nya Testamentets historiska tillförlitlighet

1. *Riegers försök.* Vid slutet av förra århundradet sökte Rieger, lärd jude i forntidens språk, att förklara berättelserna i N. T. såsom härledande sig från mysterienspelet. En samling sådana hade enligt hans uppfinning, närmare upptaget och ytterligare förfalskat av hans lärjungar, kommit över och av dessa diktat en bok, som kallas Mattei evangelium. Detta var den första grunden till skapandet av kristendomen och det Nya Testamentet. — Man skulle inte kunna tro, att något sådant skulle lyckas; men det har visat sig som en erfarenhet genom alla tider, att det finns väl knappast en möjlighet att forma till ett bedrägeri så orimligt, att det inte blir trott av en del människor. Alltså blev detta bedrägeri upptaget och fortplantat allt intill denna dag. Det diskuterades t.o.m. bland teologer, ty det hade ju en "vetenskaplig" form.

2. *Kautskys försök.* I en tämligen stor bok, "Der Ursprung des Christentums" har marxismens dogmatiska teoretiker, Kautsky, försökt att förklara kristendomens uppkomst såsom en härledning från slavarnas tillstånd i Rom, varvid dessa berättelser omformades och fingo namn av en obetydlig jude i Palestina, som blev dömd till upprorsförsök under Pontius Pilatus.

3. *Andrzej Niemojewskia försök.* I ett stort bokverk, "Gott Jesus", mer än 11 hundra sidor, har nämnde författare, polsk jude, sökt att förklara det Nya Testamentets ursprung såsom en samling astrologiska sagor. Utformandet av denna bok har säkerligen kostat författaren år av arbete, förmodligen mycket spännande sådant. Huberts förlag, München. — Hans största förnöjelse är dock förmodligen det, att boken lockat många, även "antisemiter" i snaran.

4. *Religionshistoriska folkböcker.* Under början av detta århundrade utgavs i Tyskland samt i svensk översättning, förmodligen även på andra språk, en samling skrifter i mindre format och billigt pris, som alla voro uttryck för den extrema bibelkritik, som hade gått fram genom förra århundradet in på detta. I vårt land skedde utgivningen genom det judiska bokförlaget Chelius.

5. *Georg Brandes försök.* Det kanske mest förtvivlade försöket att förstöra kristendomens historiska underlag i N. T. gjordes av den i Danmark uppväxte judiske litteratören Georg Brandes, förgiftaren av den yngre litteratörvärlden under de sista decennierna av förra århundradet. Denne sökte nämligen att konstruera bevis för att Jesus aldrig funnits till. Denna lära har, efter vad jag sett, upptagits i Sovjet.

6. *Kurt Berna m. fl. judar: Jesus nicht um Kreuz gestorben.* Hans Haber verlag, Stuttgart (omkr. 1960). En stor bok i förnämlig utstyrelse utan angivande av pris. Denna bok grundar sig på en undersökning av svepduken i Turin. Denna erkänns som äkta, beskrivningen i N. T. erkänns också som äkta, dvs. tillförlitlig — underligt nog, eftersom i boken påstås att N. T. utformats 300 år efter Jesu tid. Här ramlar Brandes försök till intet. På denna bok har några judar haft ett samlat förarbete och bo-

kens tillkomst måste ha kostat stora summor, men avsikten har tydligen ansetts värd både arbete och pengar.

Genom vidlyftiga undersökningar av duken och omfattande fotograferingar anses som fullt bevisat, att Jesus vid inläggningen i duken inte varit fullt död, eftersom friskt blod runnit ut från såren vid törnekronans borttagande. — Inga närmare slutsatser av denna upptäckt framlägges, huruvida det var möjligt att hjärtverksamhet fanns mer än 20 minuter eller vilken tid det tog med nedtagningen från korset till nedläggningen i duken och borttagningen av törnekronan, ej heller om man därav vill att läsarna av boken skola utan vidare antaga att Jesus hela uppträdande var ett bedrägeri, eller att lärjungarnas berättelser i N. T. och deras förkunnelser var grundad på bedrägeri. Naturligtvis avser boken att läsaren själv skall dra sådana slutsatser.

7. Många andra försök, även i automatisk skrift, finnas för att omskriva eller bortskriva N. T. Men det bleve för vidlyftigt att redogöra även för dessa. Det må vara nog med de korta referater av ovanstående. De kunde ju närmare utvidgas i detaljer och utformas till en bok i större eller mindre format.

Märkligt är att den gammaltestamentliga sekten "Jehovas Vittnen" har en skrift, "Till allt gott verk skicklig", där även det Nya Testamentets böcker och dess uppkomst behandlas sakligt och kunnigt. Den kan på visst sätt vara både en anklagelse och ett föredöme för kristna samfund och kyrkor.

Vi finna på föregående huru judarna ha som ett svårt problem det Nya Testamentet och dess historia. De söka två olika vägar för att tillintetgöra dess auktoritet: den ena är att förvränga dess uppkomst och historiska sanning från början, den andra är att det uppkommit först långt efter Jesu tid. — I boken nr 6, som eljest upptager många saker riktigt, förbigås alla vittnesbörd om N.T. före 300-talet, vilket är mycket anmärkningsvärt, då det finns åtminstone ett par manuskript, som gå tillbaka till omkring 150 (Chester Battsy, funnet för c:a 25 år sedan samt "Cambrigensis", avskrift från ett äldre). Inte heller tycks de apostoliska Fädernas skrifter vara kända, som återgiva mer än hundra yttranden i N. T. Vi ha även Ireneus uppgifter från omkr. 150 om författarna, likasom böckerna själva uppgiva och som traditionen säger. — Man förstår så väl, att judarna söka göra N. T. om intet, när de själva ha intagit den ställningen att förneka Jesus som Messias. Då söka de fullfölja fädernas väg. Och underligt nog synes det som om fäderna bundit de efterkommande vid det ordet: "Hans blod komme över oss och över våra barn". Det är ett val fortfarande.

I nr 6 bevisas, att Jesus enligt lagen var en förbrytare. Det ha de kristna inte förnekat, åtminstone inte numera. Staufer har även i en skrift uppvisat den saken.

Så här var judarnas ställning: Valet mellan deras grymma och orimliga strafflag etc. samt Jesu nya förkunnelser. Så är det än i dag.

Vad menas med bioelement?

I en fullvärdig åker bör det finnas omkring 80 kemiska grundelement, men av dessa äro somliga så obetydliga, att de icke kunna anses verka såsom enbart kemiska partiklar utan såsom magnetiska krafter och äro som sådana nödvändiga för utbildningen av normala växter. Med nutidens jordbruk bli emellertid dessa "spårelement" urlakade, utplundrade av de kemiska konstgödselmedlen. Det naturliga är att födan tillföres växterna i organisk form genom mylla och förslammade grundelement.

Bioelement bestå således av organiska magnetiska kraftfält i viss ordning enligt naturens egna anvisningar, biokedjor. Dessa inordna sålunda vad vi kunna kalla för växternas liksom djurens och människans nervströmmar i normal funktion. I denna egenskap åstadkomma de även i t. ex. komposten en normal förmultning, och återställa genom konstgödning åstadkomna onormala förhållanden i jordens kemiska sammansättning.

Dessa förhållanden äro vetenskapligt utexperimenterade i Tyskland av prof. Kraft och ha även hos oss beprövats vara riktiga enligt vad som meddelats oss.

Ett enastående erbjudande till SEKLET's läsare

FÖDD MED SIARGAVA

Sanningen om Jane Dixon berättad
av Ruth Montgomery.

Den i både Amerikansk och Svensk press mycket omtalade **sierskan-kristallskåderskan Jane Dixon** har årligen sedan 1952 publicerat sina förutsägelser om framtiden. Hon uppträder ofta i radio- och TV-program i USA.

Bl. a. har hon förutsagt:
Uppsändandet av den första sputniken
Dag Hammarskjölds och Carole Lombards död i flygkatastrofer
Marilyn Monroes självmord
Mordet på president Kennedy
Namnet på hans mördare
Kommunisternas maktövertagande i Kina
Indiens delning och ett flertal andra personliga, nationella och världsspannande händelser.

Ekonomisk vinning, gåvor eller annan ersättning anser hon strida mot meningen med hennes liv. Därför tar hon aldrig emot någon ersättning. Via radio och TV förkunnar hon för milions talas människor vad hon får veta. Hennes profetiska förmåga kan därför aldrig bestridas.

Boken kostar hft. 24:50, inb. 29:50. Nu kommer anbudet till våra läsare. Ni får köpa den för hft. kr 10:—, inb. kr 15:—.

Order kan ej exp. genom bokhandel, utan direkt från

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Astrologin och den nya tidsåldern

När vi talar om zodiaken eller djurkretsen måste vi uppmärksamma att den inte har något att göra med de stjärnbilder med samma namn som syns på himlavalvet. Så innehåller t. ex. stjärnbilden Oxen 150 synliga stjärnor. Aldebaran är en av dem, Hyaderna och Plejaderna andra. På morgonen ser vi solen gå upp i öster, under dagen passera över himlavalvet och på kvällen gå ned i väst. Denna solens skenbara rörelse runt jorden kallas *ekliptikan*. Eklipstikan är alltså en tänkt cirkel runt jorden. Den indelas i tolv delar vilka troligen lånat sina namn från stjärnbilderna, Väduren, Oxen, Tvillingarna osv. Det är alltså eklipstikan som är zodiaken. Från början var det dock så att zodiaktecknen sammanföll med stjärnbilderna, zodiaktecknet Väduren med stjärnbilden Väduren osv. Att de nu inte sammanfaller beror på att även stjärnan solen, från jorden sett, rör sig i förhållande till stjärnorna.

Vi håller på att gå in i en ny tidsålder eftersom solen astrologiskt håller på att lämna Fiskarnas tecken och gå in i Vattumannens. (Vanligen säger man att vädurspunkten, dvs. skärningspunkten mellan eklipstikan och himmels-ekvatorn, lämnar Fiskarnas tecken osv.) Denna solens ingång vart 2160:e år i ett nytt tecken beror på den kosmiska periodicitetslagen. Jmf. månens bana runt jorden, jordens runt solen osv. Vi lämnar alltså Fiskarna som är ett tecken karaktäriserat av känsla och går in det mentala eller intellektuella tecknet Vattumannen. Detta betyder att intellektet eller den mentala sfären hos människan blir fokus för *medvetandet*. Kristendomen tillhör Fiskarnas eller trons tidevarv, i Påvens krona symboliserat av två korslagda fiskar. Trons tid är förbi, vi måste nu tänka själva. (Vem har inte märkt den alltmer tilltagande intellektualiseringen.) En fara är att känslolivet åsidosätts, ty i en harmonisk personlighet måste känsla och tanke vara synkroniserade. I annat fall uppstår konflikter, i djuppsykologin kallade psyko-neuroser.

Buddha uppmanade sina lärjungar att inte tro något bara för att han sagt det, Kristus bad sina att gå till torget där de skulle finna en vattenbärare, Vattumannen, som de ombads följa. Vattumannens tecken består av en man som håller vatten ur ett krus, dvs. han gjutur ut kunskapens vatten över mänskligheten. Dessa båda religionsstiftare har sålunda förebådat den nya kvalitet i människans medvetande som skall visa sig som kunskap, vetande och abstrakt tänkande. De har också förebådat den nya världsreligionen som förmodligen inte är någon religion i nutida mening. (Buddhisterna väntar på världs läraren Meireya, de kristna på Kristi återkomst.) Den nya världsreligionen, (ingen av de nuvarande religionerna är den "sanna" religionen, ehuru de alla är olika uttryck för samma gudomliga sanning, delgiven på olika sätt åt olika folk och tider) ty det är en världsreligion, skall ge dödsstöten åt separatism och sekterism, spränga alla gränser, nationella och kulturella. Det framtida mottot kommer således att bli frälsning genom *vetande*, ej genom tro. Denna nya tid är omvitnad av H P Blavatsky, en mystisk och kraftfull personlighet, som 1875 startade teosofin, i hennes monumentala ockulta verk "Hemliga Läran", som är en sammanfattning av vetenskap, religion och filosofi.

(A A Bailey, grundare av Arcane School i England och USA, har senare i ett tjugotal

böcker (t. ex. Initiation Human and Solar, From Intellect to Intuition osv) fortsatt utgivet av den Uråldriga Visdomen och förberedandet av vetandets och kunskapens tidevarv.

(Blavatskys och Baileys verk är ingen mänsklig prestation. Båda dessa kvinnor var i själva verket språkrör åt de ockulta mästare, kallade det Vita Brödraskapet, som har om hand och leder jordens utveckling. Kristus och Buddha har i detta Vita Brödraskap intagit en ledande roll eftersom de varit världs lärare.)

Det nya tidevarvet, Vattumannens tidsålder, kommer som sagt att kännetecknas av vetande, kunskap och abstrakt tänkande. Godtycklighet, känslotänkande, separatism och nationalism försvinner. Samarbeta är det nyckelord som får bli symbolen för framtida strävan. F.N. som är ett överstatligt organ verkar redan som samordnande instans över gränserna inom ekonomi, politik, vetenskap osv.

Allt detta förebådar den "ockulta våg" som antas börja i slutet av seklet, liksom den förbereddes i slutet av förra seklet av Blavatsky.

Att vetandet och kunskapen blir huvudord under Vattumannens 2160 år är inte svårt att förstå. Intellektualiseringen är allmän. Vetenskapen erövrar världen. Det forskas och systematiseras på alla samhällets och livets områden, teknikens, ekonomins osv.

Den viktigaste händelsen i jordens historia, sedan den nuvarande mänskligheten började sin utveckling där, anses av ockulta auktoriteter vara atomsprängningen. (Inte sprängandet av atombomber, för dess syfte kan ju inte missförstås.) I varje zodiaktecken härskar, som man säger i astrologin, en planet. I nya tidens tecken, Vattumannen, härskar Uranus, uppväckaren, befriaren. Uranus är ofta drastisk och splittrande i sin verkan. Det måste dock klargöras att ingen planet egentligen är ond. Dess verkan kan synas ond för människorna därför att dessa ännu inte lärt sig reagera på rätt sätt för planetens inflytelser. Uranus' drastiska effekt har redan erfärs av mänskligheten under de två världskrigen. För det första, som redan nämnts, i sprängandet av atomen, för det andra i nedbrytandet av gamla tankeformer.

Atomsprängningen är mycket intressant därför att den betyder ett inträngande på första eterplanet. Låt oss först betrakta det fysiska planet som helhet. Det indelas i sju underplan varav de tre lägsta är synliga, de s. k. grövre fysiska planen, sedan gammalt kallade fasta, flytande och gasformiga. De fyra övre planen som är av osynlig (såvida man inte är clairvoyant) och subtil materia, kallas 1:a, 2:a, 3:e och 4:e eterplanet. Ockultisternas eterplan som så avhånats av den s. k. ortodoxa vetenskapen har alltså bekräftats av atomsprängningen, astrologiskt ett resultat av Uranus.

Uranus, Vattumannens och den nya tidens planet, kan inte överskattas, Uranus verkar som nämnts ovan för nedbrytandet av gamla tankeformer och skapande av nya. Vi kan se människans inre som ett undermedvetande, dagsmedvetande och ett övermedvetande, som ett i går, i dag och i morgon.

Dagsmedvetandet är fokus för i går och i morgon.

Vattumannens inflytande visar sig först som ett egocentriskt intresse för vårt eget inre, våra problem och konflikter. Psykoanalysens upp-

Tal till en gammal Dalklocka

Min gamla Vän! Jag må väl ägna dig detta tilltal, eftersom du är några tiotal år äldre än jag. Jag har hört ditt hjärta slå sina lugna, jämna slag dag och natt år efter år. Med lika ostört, onervösa lugn för du din tillvaro även i denna oroliga tid. När jag hör dig i ensamheten, så för du mig tillbaka till en tid utan jäkt, en tid, som jag kan kalla det lugna arbetets tid. Men det var också den lugna vilans tid. Det var ingen idealisk tid. Det har det aldrig varit. Alltjämt har man haft rätt att säga: "Tiden är ond". Men var tid har även sina ljusa och goda sidor.

Vi människor ha benägenhet att drömma om ett försvunnet paradiset, se vår egen tid i mörker och framtiden oftast ännu mörkare, såsom den latinske skalden uttryckte saken i en mycket känd vers:

Aetas parentum, peior avis, tulit
nos nequiores, mox daturos
progeniem vitiosiore.

(Våra fäders tid, sämre än deras förfäders, har givit oss, ännu sämre, livet, för att vi snart skola giva livet åt en ännu uslare avföda.)

Ah, Ni gamla tiders folk. Ni har haft kännning av livets allvar på ett annat sätt än vi. Där om vittnar du, min gamla vän, Dalklocka. Du minner mig om de släkten, som buro inom sig "den lugna storheten, den djärva frihetsanden". Det var deras liv tillsammans med naturen, deras mödor att med klena medel tvinga fram ur naturen en knapp, men frisk föda, det var deras fasta medvetande om ansvar inför ett annat och fortsatt liv, det var deras trofasta bundenhet vid fädernas bygd och gärning, som gav dem denna fasta karaktär och detta starka livsmod, som de ha uttryckt såväl i din form som ditt timplag och din färg, du tidsorakel från svunna släkten. Samma sinne står också uttryckt på din panna i det trygga romarspråket, "Ruit hora, volat aetas". (Timman skyndar, tidevarven glida fram på spända vingar, så är meningen.)

Vi sakna deras allvar, vi sakna deras tro. Ett släkte, som saknar tro, det saknar även hopp. Vi, maskinteknikens folk, vi sakna framtidssyn, vi leva vårt innerst inne hopplösa liv för dagen och året. Vad hunger och brist betyder veta vi icke, ty vi leva efter formeln: "Giv oss överflöd i dag, om också hunger och brist i morgon". Därför lägger släktet igen åkrar, som fäderna med livslång möda röjt upp och givit must, låter dem beväxas med skog, eller konstgödsas

hovsman Sigmund Freud införde en ny aspekt på vårt inre, det undermedvetna. Denna självupptagenhet och inåtvändhet är nödvändig och förbäddar en andlig psykologi

Om vi inte lär känna oss själva kan vi inte förstå andra. Och för samarbete, som är Nya tidens slagord, krävs verkligen förståelse för djupare aspekter hos människan.

Den nya tidsåldern är ingenting som kommer plötsligt, lika litet som Nya tiden plötsligt avlöste Medeltiden i vanliga historien.

Det är en process som går omärkligt och oändligt sakta, sett ur ett människolivs perspektiv.

Originalitet i tänkande och vädurspunktens ingång i stjärnbilden Vattumannen är dock två tydliga tecken som kan iakttas av oss alla.

Kjell H. Lekeby

till döds. Så döda vi naturen, till dess naturen dödar oss. Hungerspöket står för dörren, men de av vetenskapliga fabler förblindade förnimma det ej. De äga ej längre förmåga till en logisk tankekedja. Men den dag är ej långt borta, då de önska, att de många torpen och småbruket ännu hade kvar sina "småbrukare" och skogsarbetare. Vem skall då ställas till ansvar för vad som skett? Det blir en för alla och alla för en.

Så talar jag med dig, min gamla vän, som vittnar om den tid, då konsten hade natur och personlig typ. Så skapades dina blommor, blad och ornament av honom, som sjöng sin ålderdoms kväde:

"Jag målade Elias,
som far till himmelrik;
jag målade Maria,
så mild och duvolik.
O, kunde nu jag måla
min egen mörka själ,
att klar den kunde stråla
för Guds Son och Mikael!

Jag målat bönders väggar
och kullors kistelock,
all vårens blomst och häggar,
all Edens lustgård ock.
O vore snart jag vorden
ett blomst till Herrans pris;
en kludd och strunt på jorden,
ett liljeträd i paradiset!"

(Karlfeldt)

V. Vallberg

POLLEN MED REGISAN

Denna innehåller 15 mg 100 % rent pollen per tablett. Pollenkornen äro behandlade dels för att uppnå bästa hållbarhet, dels för att värdefulla beståndsdelar såsom fria aminosyror och vitaminer lätt skall kunna upptagas av kroppen. Dessutom innehåller förpackningarna alla de vanliga ingredienserna som gjort REGISAN välkänt i vårt land.

Kvalitet till Örtagubbspris!

150 tabl. kr. 8:70

600 tabl. kr. 31:80

1050 tabl. kr. 47:60

REGISAN

Tidiga tecken på vitaminbrist är känslor av trötthet, dåsigheit och olust.

Tid för REGISAN!

REGISAN innehåller medicinaljäst, som är särskilt rikt på B-vitaminer. Den är ett ofta rekommenderat medel mot bl. a. finnar och dålig hy. Jästen innehåller många för kroppen nödvändiga ämnen. C-vitamin och organiskt bunden kalk är också ämnen, som vi sällan få tillräckligt av i kosten, men som med lätthet erhålles ur den dagliga dosen REGISAN.

Pris för 150 tabl. kr 4:20

ÖRTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Ett pendeldrama från den romerska kejsartiden

En general i kejsar Valens armé, historisk författare, har skrivit en detaljerad beskrivning över hur några män företagit sig att genom pendeln erhålla kunskap om vem, som skulle bli kejsar Valens efterträdare. Den vidlyftiga berättelsen är i detaljer återgiven av *Oehlenheinz* i hans skrift "Der Wunschelring" Vi göra här ett kortfattat sammandrag av det viktigaste i berättelsen.

Vid den östromerske kejsaren *Valens* hov fanns en intrigmakare, *Procopius*. På grund av angivelse av denne ställdes en man i förhör angående någon hemlig komplot. Den anklagade upplyste om att vad man begärde av honom var en sak, som inte hade någon betydelse, men han kände till en annan hemlighet, som hade större betydelse: Det fanns personer, som sökt utforska, vem som skulle bli kejsarens efterträdare. Nu blev det uppståndelse i kejsarhovet. De skyldiga förhöordes. De undergingo marter för beklännelse, beskrev i detaljer hur de använde sig av "trefoten" i förbindelse med pendeln, hänvisande även till Oraklet i Delphi med dess användning av trefoten. Här gick det till så, att överst i trefoten mellan dess grenar hade man en skål. I kanterna av denna voro bokstäverna ingraverade. Över denna skål höllo de pendeln (en ring, tydligen av brons, mäsing). Denna gav svar på frågorna genom att stanna vid vissa bokstäver. Med denna metod hade de fått fram att efterträdaren skulle heta Theo-s. Nu fanns vid kejsarhovet en framskjuten man *Theodoros*. Det kunde ej vara någon annan än han. — Allt rapporterades in till den misstänksamme, småsinte kejsaren. Slutet blev en storslakt inom de berörda kretsarna, där både de, som något visste, och andra, som stodo helt utanför, tiotals eller troligare hundratals människor, avrättades—främst *Theodoros*, som själv ingenting visste om det hela.

Kejsar Valens innebrändes i en lada, dit han flytt efter ett nederlag i ett krig år 370. — Vem blev hans efterträdare? *Theodosius den Store*. Pendeln hade talat sant, men människorna hade tolkat dess uppgift fel. Det kan vara farligt att "leka med elden", synnerligast om man såsom det var på den tiden liksom i vår tid är omgiven av en vidskeplig mystik eller ovetenskaplig fördomsfullhet under höga kejsarliga eller religiösa eller vetenskapliga namn. Men att förkunna sanningen även i fördomsfulla tider eller just då framför allt, det bör man ej skylla tillbaka för.

Viktor Vallberg

Inom tio år kommer jordbitarna omkring sommarstugorna att vara uppgrävda eller upplöjda och besatta med potatis, morötter, lök osv. Somliga även besädda med säd.

— Det gäller att rädda livet undan förgiftningen och svälten.

Om 15 år kommer stockholmarna att gå med lappade byxor liksom i min ungdom, om de nämligen lyckas få tag i så starkt tyg att det håller att lappa.

Bilaga medföljer detta nummer

15 år med SEKLET

Vi var några vänner till **Viktor Vallberg** som satt fylkade kring honom någon gång under hans levnads höst. Vi talade som så många gånger tidigare om saker och händelser som låg honom varmt om hjärtat. Han yttrade då ungefär så: "Jag har under några dagar läst igenom alla nummer av SEKLET som utkommit hittills. Det är förvånande vilket oerhört rikt innehåll som ryms i dessa blad och vilken kunskapskälla tidningen är. Synd bara att den inte blivit läst av tusentals människor." — Ja, det förhåller sig

så. SEKLETS hittills utkomna årgångar utgör verkligen en kunskapskälla där stora upptäckter är att göra.

Med hänsyn till ovan sagda har vi företagit en hopplockning av tidigare årgångar. Det visade sig härvid att det ännu finns **kompleta årgångar** kvar. Alla utkomna nr från 1954—1967 säljs nu för **20:—** inkl. oms., ett oerhört lågt pris med hänsyn till vilken tid detta arbete har tagit.

Något om vad SEKLET innehållit

Viktor Vallberg

har varit den flitigaste medarbetaren. Hans artiklar omspänner sådana områden som olika slag av diagnos; hans stora intresse och kunskap om ögon-, hand- och pendeldiagnos kommer till uttryck i många artiklar. Hans kunskap om frenologi är värd att upptagas av många för att vidareutvecklas. Flera artiklar om grafologi visar ytterligare hans vidsträckta kunskapsområde. Han står som författare till många artiklar om homeopati och naturläkekonst. Även parapsykologien och de spiritualistiska fenomenen är ägnade uppmärksamhet. Intressanta är artiklarna om män som haft stor betydelse för utvecklingen av de nämnda ämnena, män; såsom Gall, Hahnemann, Paracelsus m. fl. Det är givet att Vallberg, såsom varande präst, skulle ägna mycken uppmärksamhet åt Kristi nedstigande till mänskligheten, Hans lära och evangeliernas äkthet.

Olof Alexandersson

är ett namn som förekom sporadiskt i spalterna redan åren omkring 1960 och som förekommit allt flitigare för varje år. Hans medverkan kommer att fortsätta och öka i den mån han har tid och krafter. Vi lär kunna räkna med åtminstone något bidrag i varje kommande nummer av SEKLET.

O. A. började sitt medarbetarskap med att översätta en hel del intressanta artiklar från utländska tidskrifter. Han presenterade bl. a. österrikaren Viktor Schaubergers upptäckt om implosionskraften. Vidare har han haft artiklar som går parallellt med ämnen som V. V. skrivit om: intressanta psykiska fenomen, om astrologi och handdiagnos. Mest aktiv har han kanske varit genom att genomföra att boken med den fula titeln "Der Tanz mit dem Teufel" (Djävulsdansen) fick över sättas och sedermera utkomma å vårt förslag. I det sammanhanget har han skrivit

Andra medarbetare

har, förutom naturligtvis Red., varit Halvdan Renling, Frithiof Hallman m. fl. SEKLET har ju sin stil och de som medarbetat i tidningen har inte avvikit från denna, men ämnena har fått sin belysning från andra synpunkter, kunskapskällor och rön. Här har talats såväl om spöken som om samhällseliga missgrepp. "Vårt familjerättsliga barbari" har behandlats av psykologen Rönne-Petersen och Atlantis-sagan, som kanske inte är enbart en saga, av flera författare.

många artiklar om vårt sätt att förstöra vår föda genom alla tänkbara förgiftningar. Här må nämnas att i SEKLET varnades redan 1956 för en del förgiftningar som nu är så aktuella: DDT, kvicksilver m. m.

Ur de drygt 600 artiklarna gör vi ett axplock:

Antikens mystik och den astrala strålningen
Grafologien i kriminalens tjänst
Svenskt medium löser gammal mordgåta
Underutvecklade länder och folkökningen
De gamles väg och Jesu väg
Olika sidor av rättsröten
Hur bildas människans åsikter?
Europas framtid enligt Nostradamus
Månen — jordens problembarn
Anastasia — en historisk tragedi
Dödahavsrollarna
Apmänniskan
Fritjofs saga och Röde Orm
Maktpornografien
Uppenbarelser om världskriget
Mänsklighetens misstro och godtro
Aniara — en dikt om människan
Kabbala — mycket omtalad, men litet känd

Energialstring ur kosmisk strålning
Nya Testamentet och dess tillkomst
Åkrar kunna bli ofruktbara öknar
Jordens vatten försvinner
Slagruta och pendel — trolleri eller vetenskap
Spökerier och jordstrålning
Djävulens giftkök
Drömforskningen
Tron på avlidnas andar
Konsten att spå i hand
Parapsykologi, vetenskap och upplysning
Psykiska oförklarade krafter
Slagrutans gåta är löst — sjätte sinnet är bevisat
Är homeopatin en fantastisk dröm eller en verklighet?
Pendeln såsom detektiv

Änglar, finns dom?
Medicinalstyrelsen, den enskilde och hälsovården
Att sätta gränser för det möjliga
Levande väsen är något mer än maskiner
Strålningen — ett obekant naturfenomen
Döda inte fåglarna!
En teknikers rekonstruktion av Atlantis
Kan något av Norrland räddas?
Gifter kan förändra arvsfaktorer
Bondedöd — folkknöd
Läran om förutställvaron
Kan en vegetarian erhålla kräfta?
Den åttonde naturkraften
Den animala magnetismen
Syndafloden — är dess gåta löst?
Automatisk skrift och flygande tefat
Astrologins utveckling till kosmobiologi

Vi behöver Er rekvisition redan nu! Skriv till SEKLETS exp. under adress:

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90, 11351 Stockholm - Tel 08/32 26 60

SEKLET

Redaktör och ansvarig utgivare: HARRY BLOM

Redaktion och Expedition:

Luntnakargatan 90 — 113 51 STOCKHOLM

Tel., 08/32 26 60 — 31 04 63

Utkommer med 6 nr 1968

Pren.avgift 10:—

Postgiro: 23 04 40

Bankgiro: 56 — 5472

Strängnäs Tryckeri AB, Strängnäs 1968

Herr C. O. Holmquist

Svartingstorp

Läckeby

K a l m a r

Ett urval ur

Örtagubbens té-sortiment:

Malva-dryck ger en härlig arom och är törstsläckande.

Per förp. kr. 3:85

Yerba-te ger hälsa, energi och kraft.

Per förp. kr. 4:20

Guldté är drycken för finsmakare.

Per förp. kr. 3:20

Blombergs Ängs-the, stärker, lenar, lugnar.

Per förp. kr. 4:30

Dr. Richters Frukost — Örtte, välsmakande, angenämt.

Per förp. kr. 4:65

Nattermanns téer per förp. kr. 4:95

Nr 5 — host- och förkylningste.

Nr 7 — välgörande för lever och galla.

Nr 8 — vid trög mage, lindrig förstopning.

Nr 9 — vatten- och urindrivande.

Nr 10 — milt rogivande.

Nr 11 — lätt magte.

ARNICA-TINKTUR

(Tinct. arnicae 4 del., tinct. hamamelidis 1 del.)

För behandling av friska sår med eller utan blånad eller svullnad, särskilt vid skador som uppkommit genom yttre våld, såsom fall, stötar, slag, skavning, brännskador, insektsstygner etc. Användes på så sätt att en bomullsudd anfuktas med tinkturen och därmed påstrykes skadan eller ock kan en bomullskompress infuktas med tinkturen och påläggas samt ombytas 3 à 4 ggr pr dygn.

Förpackning: Flaska à 100 ml kr 4:30

ÖRTAGUBBEN

Luntnakargatan 90, 113 51 Stockholm

VETEGRODDOLJA

Vetegroddoljan har på få år blivit välkänd, huvudsakligen på grund av dess rikedom på E-vitamin. Vi känner inte till något naturligt näringsmedel som i E-vitaminhalt ens kommer i närheten av denna olja.

En matsked vetegroddolja dagligen är i regel den lämpligaste mängden att ta in. Man bör intaga oljan som den är eller också som salladsås eller blandad med grönsaker. ÖRTAGUBBENS VETEGRODDOLJA innehåller dessutom något Lecithin och Pektin, vilket bl. a. ökar hållbarheten.

Fl. 150 ml kr. 11:50

Fl. 300 ml kr. 20:35

För att tillfredsställa en önskan från våra kunder tillhandahålls den nu i:

ekonomistorlek (500 ml) kr. 27:—

ÖRTEXTRAKTER

ÖRTAGUBBEN är nu i tillfälle erbjuda sina kunder extrakter å örter. Dessa innehålla örtens alla verksamma beståndsdelar och äro så starkt koncentrerade, att endast några droppar är tillräckligt att ta varje gång. Det är bekvämare att ta detta extrakt än att bereda té av örter och flaskan, försedd med droppropp, är lätt att föra med sig i fickan eller i handväskan.

Här nedan pris och förteckning å de extrakter som jag hittills lyckats få fram:

Björk	3:85	Mistel	4:65
Blodrot	7:90	Myrra	7:90
Brännässla	3:85	Ormbunk	4:85
Gurka	4:65	Pepparmynta	4:65
Hagtorn	4:65	Persilja	4:65
Hamamelis	3:85	Ratania	3:85
Havstång	6:35	Rosmarin	4:65
Humle	4:65	Rölleka	6:35
Hästhov	3:85	Rättika	7:80
Johannesört	7:80	Rönn	5:85
Kamomilla	7:90	Taklök	6:35
Kastanj	3:85	Valleriana	7:90
Ljung	4:65	Vallörtsrot	6:35
Malört	7:85	Åkerfräken	3:85
Maskros	3:85	Sov gott (inneh.	
Melissa	4:65	4 komponenter)	5:85

ÖRTAGUBBEN

Luntnakargatan 90, 113 51 Stockholm

VITLÖKSKAPSLAR

Vitlök är den starkast helande vegetabil som finns. Intet ämne rengör och desinficerar så som vitlök tänderna och munhålan, halsens och bronkernas slemhinnor, motverkar jäsning i mage och tarm, fördriver inälvsmaskar och andra parasiter, desinficerar urinen, botar utslag och exem, motverkar åderförkalkning och högt blodtryck och stimulerar alla körtlar till verksamhet (ur Örtagubbens 25 underbara läkeörter).

Vitlökskapslar:

25 st	1:85
50 st	3:65
100 st	7:—
200 st	12:40

HAMAMELIS-SALVA

Oumbärlig sår-läkande salva vid behandling av friska sår och skador, som uppkommit genom yttre våld, ävensom brännskador, solbränna, narig hy, självsprickor, ömma och såriga fötter, skoskav, spruckna händer, insektsstygner etc.

Förpackning: Burk à 50 g 3:90

ÖRTAGUBBEN

Luntnakargatan 90, 113 51 Stockholm

LITTERATURFÖRLAGET och ÖRTAGUBBEN har samma adress:

BLOMS ÖRTABOD

Luntnakargatan 90, 113 51 Stockholm

Bankgiro: 56—5472

Postgiro: Litteraturförlaget 5 29 99

Örtagubben: 5 83 44

Telefoner: 08/31 04 63 — 32 26 60

Order över 50 kr exp. portofritt. Om varorna måste sändas som "bräckligt" o. dyl. uttages den extra avgiften härför.